Adelaide, Brisbane, Canberra, Cooma, Darwin, Hobart, Melbourne, Newcastle, Perth, Sydney, Wagga Wagga, Wellington, Wollongong, Yeppoon, USA and Praha i Košice

NOVINY

Volume 6 Issue 021 (711) CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER **5. X. – 18. X. 2026**

PP 100003424 **DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY** (Fr.Hrabica †) PUBLISHED FROM JULY 1999

Stručné zprávy.

Pondělí 5.září

pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Kdysi jsem četl článek o tom, jak lidi, kteří se zabývají hmyzem, opticky blbnou různé skvrnky na zdech, semínka rostlin na zemi, a podobně. Ve všem vidí nějakého brouka nebo hmyzáka. To je pravda.
Já když jdu po městě, a vidím někde na zdi nějakou tečku, tak jdu k ní, a vejrám na tu stěnu, protože si myslím, že tam něco sedí. A lidé, co jdou kolem, vejrají na mě, a říkají si, na co to tam ten podivín vejrá.
Taková deformace, že?
No, každý máme svoje..

Včera večer mi zazvonili u dveří svědci Jehovovic. Pozval jsem je dál, nabídl jim židli a udělal jim čaj. Pak jsem si sedl naproti nim a řekl: „Tak o čem si dneska chcete povídat?" Chvíli na mě úpině zmateně koukali. Pak pokrčili rameny a pak jeden řekl: „Nemám tušení. Takhle daleko jsme se ještě nikdy nedostali." Tak dopili a odešli.

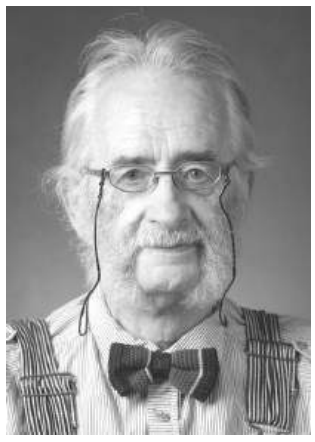
Měli bychom si pomáhat.

Zdeněk Toman:

šéf československé rozvědky, obchodník bez zábran a muž, který pomohl vzniku Izraele

medium seznam cz

Pro jedny byl hrdinou, který zachránil statisíce Židů prchajících před novým běsněním, pro druhé bezskrupulózním šéfem komunistické rozvědky, který se topil v korupci a neštítil se ničeho.
Ve slabém světle lamp leželo u paty domu nehybné tělo mladé ženy v elegantních lodičkách. Vedle ní se povalovala kabelka se zapečetěným dopisem. Byla noc 8. května 1948 a Pavla Tomanová – rozená Pesla Gutman – právě ukončila svůj život skokem ze čtvrtého patra.
V dopise na rozloučenou adresovaném vysokému důstojníkovi státní bezpečnosti Jindřichu Veselému zoufale prosila, aby se ujal jejího ani ne ročního syna Ivana: „Vím, jak velice si Tvoje žena přála mít dítě… Jsi dobrý komunista, vychováš z něho dobrého komunistu… Vyřiďte mému muži, že jsem s ním byla do poslední chvíle," napsala ve svých posledních řádcích

Tomanová byla odhodlaná obětovat vše, jen aby její dítě přežilo a vyrůstalo v (zdánlivě) lepším světě. Nikdo netušil, že právě toto dítě se záhy stane tajným rukojmím rozjíždějícího se komunistického režimu – a že jeho otec navždy přijde o rodinu.

Kořeny outsidera

Ještě o dvě desetiletí dříve byl svět Pavly Tomanové plný naděje. Její manžel Zdeněk Toman patřil k mladé generaci intelektuálů první republiky, zapálený pro rudé ideály. Narodil se roku 1909 jako Asher Zelig Goldberger v chudé ortodoxní židovské rodině ve východoslovenských Sobrancích.
Měl sedm sourozenců; jeho otec vlastnil malý obchod a matka pocházela z rabínského rodu. Už od mládí pociťoval, že nikam nepatří – maďarsky mluvící židovský kluk z Podkarpatské Rusi to v pražských kavárnách neměl snadné.
Ve snaze zapadnout odložil nejen své rodné jméno, ale postupně i svou víru a národnost. V 18 letech odešel do Prahy studovat práva na Karlovu univerzitu. Tam vstoupil do Komunistické strany Československa a aktivně působil v levičáckém studentském hnutí – deset let pracoval pod krycím jménem „Vasil" pro kominternu. Svůj židovský původ tajil. Roku 1935 se v polské Lodži oženil s Peslou (Pavlou) Gutmanovou, budoucí farmaceutkou, do níž se zamiloval při studiích. Aby splynul s prostředím, změnil si krátce nato příjmení z Goldberger na Thoman. Nakonec přijal ryze české křestní jméno Zdeněk. S manželkou toužili po kariéře i rodině – společnou budoucnost jim ale záhy překazila válka.
Na jaře 1939, krátce po okupaci zbytku Československa nacisty, prchají Tomanovi přes Polsko do Anglie. Pesla v Londýně pracuje jako dobrovolnice Červeného kříže. Zdeněk se díky levicovým kontaktům uplatní v exilové československé vládě. Od roku 1941 působí na Ministerstvu sociální péče jako repatriační úředník a pomáhá organizovat návraty českých občanů z válečného exilu. Již tehdy dokáže využít známosti sahající až do vysokých politických kruhů. Netají se svým přesvědčením – ke komunistům se hlásí, jen když je to bezpečné, jindy se vydává za umírněného socialistu.
Doma v Čechách mezitím běsní holokaust. Většina Tomanovy rodiny zahyne roku 1944 v koncentračních táborech – rodiče a tři ze sester byli deportováni do Osvětimi, odkud se už nevrátili. Toman o tom ví a v skrytu duše ho tato tragédie poznamenává, přesto o svém původu stále mlčí.
Po válce se Tomanovi v roce 1945 vracejí do osvobozeného Československa. Vláda Národní fronty se snaží repatriovat uprchlíky a zajistit nové hranice státu. Zdeněk je jako „skalní komunista" okamžitě povolán do služeb poválečné obnovy.
V Košicích vede repatriační komisi, která vystavuje československé dokumenty obyvatelům odtržené Podkarpatské Rusi, pokud se v předválečném sčítání přihlásili k české nebo slovenské národnosti. Právě zde Toman naplno objeví „kouzlo peněz" – zjišťuje, že za protekci a pasy jsou zoufalí lidé ochotni platit. Využívá chaosu: v okolí operují tisíce Rusínů a Maďarů, kteří nechtějí zůstat pod sovětskou nadvládou.
Toman jim za úplatek nabízí útěk na Západ vybavením československých dokladů. Tyto machinace však neujdou pozornosti obávané sovětské NKVD. Aby se udržel, musí mladý úředník odvádět část zisků svým sovětským „přátelům" a nadřízeným – zřejmě první lekce, že loajalita má svou cenu. Přesto v Košicích stoupá vzhůru: osvědčil se jako schopný organizátor i bezohledný hráč. Krátce poté se stěhuje do Prahy, přímo do centra dění.

Šedá eminence s rudou krví

V hlavním městě čeká na Tomana raketový vzestup. Díky podpoře ministra vnitra Václava Noska a generálního tajemníka KSČ Rudolfa Slánského získává v roce 1945 významný post na ministerstvu vnitra. Z nenápadného úředníka se během pár měsíců stává zástupce šéfa zahraničního zpravodajského odboru (Z/VIII).
Po odvolání předchozího ředitele (generála Bartíka) Toman fakticky přebírá vedení celé politické rozvědky, kterou řídí z pozice sekčního šéfa. V letech 1946–1948 tak patří mezi několik málo poválečných úředníků s bezprecedentní mocí a takřka neomezenými pravomocemi.
Je mu pouhých 37 let. Zakládá si na nenápadnosti – široké veřejnosti jméno Zdeněk Toman nic neříká – ale v pozadí ovlivňuje klíčové události. Věrně slouží komunistické straně, která se snaží ovládnout celý stát. A pro tuto věc Toman neváhá využít všech prostředků, ať legálních či nikoli.
„Každá strana, která chce získat moc, potřebuje obrovské černé fondy – na úplatky a tajné operace. Když máte schopného pašeráka a kšeftaře, musíte ho využít," vysvětloval historik Martin Šmok.
Přesně takovou postavou byl Toman – bystrý, bezskrupulózní, ochotný „za provizi zařídit cokoli pro kohokoli". Jako šéf rozvědky organizuje tajné výjezdy spolehlivých agentů na Západ i vysílání špionů mezi exulanty. Zároveň rozvíjí nebývalé podzemní impérium: jeho lidé pašují přes hranice zlato, šperky a drahokamy, které pak v Londýně proměňují za tvrdou měnu. Diplomatickou poštou – v zásilkách označených nevinně jako „bižuterie" – proudí zpět do Prahy kufry plné liber a dolarů, ale také nedostatkové západní zboží: whisky, cigarety, hedvábné látky a luxusní koberce.
Toman z těchto operací buduje tajné fondy v rozporu se zákony, avšak s tichým souhlasem svých mocných ochránců. Získané peníze pomáhají financovat volební kampaň komunistů i tajné akce rozvědky, část však končí také na Tomanových soukromých kontech doma i v cizině. Během pár let si přijde na malé jmění.
Získanými prostředky Toman neváhá „podmazat" kohokoli, kdo může být ku prospěchu. O jeho služby stojí nejen komunisté, ale i demokratičtí politici. Ministerstvo vnitra i bezpečnostní složky Tomanovi důvěřují – má šarm a umí si zavázat lidi napříč spektrem.
S oblibou obdarovává prominenty nedostatkovým luxusem. Jeho perské koberce zdobí byty vysokých funkcionářů, jeho drahé koňaky ochutnává i ministr zahraničí Jan Masaryk. Toman se stal nepostradatelným „šedým zakulisním hráčem" – mužem mnoha tváří, kterému každý něco dluží.

Obchod s nadějí

Zdeněk Toman se však do historie nezapsal jen jako kšeftař a korupčník. Osud mu přihrál příležitost, kdy mohl uplatnit své schopnosti i v humanitárním rozměru – a on neváhal.
V poválečném chaosu se české území stává tranzitní křižovatkou pro statisíce zbědovaných lidí. Zejména přeživší Židé z východní Evropy, kteří po válce zjišťují, že ani mír jim nepřinesl bezpečí, se snaží dostat pryč.

Pokračuje na straně 10 a 11

Mailing address: NOVINY P.O.Box 3335, REDFERN, NSW 2016 further information and advertisements rates http://noviny.20m.com old numbers are on https://scriptum.cz/cs/periodika/noviny-sydney
Publisher Publisher and Editor-in-Chief: **Vratislav Ricardo Eugène Maria Jan-Křtitel BEJŠÁK-COLLOREDO-MANSFELD**, ph.: 02 9319 6380 / 0414 540 465 e-mail**:noviny.sydney@mail.com a nesemvamnoviny@gmail.com**. NO FAX
MEMBERSHIP / ČLENSKÝ POPLATEK: one year AU$ 99.99, a half year / na půlrok AUS$ 55.00. Evropa a Amerika AU$150 na rok včetně poštovného (noviny se tisknou každé druhé pondělí /printed every second Monday).

Pondělí 5. října
Podle Trumpa za zdražování benzínu může Ukrajina
Flavio Bolsonaro vede v prvním kole brazilských prezidentských voleb
Byly uděleny Nobelovy ceny za lékařství
Na Sibiři byl prý zjištěn mor, šíří se panika
Země si připomněla nedožité devadesátiny Václava Havla, vzpomenul i prezident Bill Clinton Pověřenec Filip Turek z větší části zavinil mediálně sledovanou autonehodu A Náčelník genštábu Hlaváč bude povýšen do hodnosti armádního generála
Vláda schválila novou kulturní politiku
U nás pokračuje série slunných dnů

Úterý 6. října
Premiér Babiš zahajoval Mezinárodní strojírenský veletrh
Výtržností ve Francii se účastní už půl milionu lidí
Bývalý šéf německé rozvědky je zadržen kvůli špionáži
Astrofyzik Francis Halzen získal Nobelovu cenu za fyziku v Brně A Česko obdrželo první platbu z unijního zbrojního programu
V Rakovníku vznikl Pluk podpory nasaditelných sil
Česká televize se v roce 2027 nezúčastní Eurovize
Koalice vedená Saúdy udeřila na Húsíe
U nás stále to slunečné počasí

Středa 7. října
V USA, Francií, Belgii, Italii vypukly Muslimské manifestace žádající Islamizaci těchto zemí. TV hovoří naopak, že studentům se nelíbí učebnice.
Nepokoje středoškoláků se z Francie přelévají do Belgie
WHO chce informace o moru v Rusku
Ruská delegátka na fóru OVSE označila Česko za účastníka války na Ukrajině
Hrad hlásí, že prezident zatím nepřehodnotil svou neúčast ve volbách A Ministr Klempíř kritizuje projev spisovatelky Denemarkové
Ministr vnitra Metnar nehodlá měnit volební systém kvůli
Babiš svolal Národní koalici pro boj se suchem
Přibylo 1600 případů žloutenky typu A
U nás pořád ještě slunečno, ale už méně

Čtvrtek 8. října
Trump do voleb nebude válčit
V Paříži policie nasadila vodní děla
Astronauti s ISS se vrátili na Zemi
Evropský parlament neuznává legitimitu ruské dumy
Začínají komunální volby a volby do třetiny senátu
Plzeňský kraj bude mít bateriové vlaky
Česko poslalo do Bruselu vyjádření k Babišovu střetu zájmů a V Praze se pod most šprajcnul náklaďák a tahají ho tankama
U nás se ochladilo a odpoledne lilo

Pátek 9. října
„Odstřihneme ho od zdrojů a ochromíme.“ USA uvalily sankce na Mezinárodní trestní soud
„Goebbels jistě tleská z pekla.“ Izrael kritizuje udělení Nobelovy ceny za mír antisemitské právničce Pillayové
„Lidé se po 7. říjnu přestali za svou nenávist k Židům stydět.“ A Rakousko zadrželo čtyři Ukrajince kvůli špionáži. Dva jsou novináři
Zloději vykradli slavné italské vinařství Antinori a odvezli 30 tisíc lahví vína za 120 milionů korun.
Rusko dodá USA 300 tisíc tun nafty
Začaly komunální volby a volby do třetiny senátu
Prezident Pavel se vrátil z Maroka a odvolil v Černoučku
Česko poslalo do Bruselu vyjádření k Babišovu střetu zájmů A V Praze se pod most šprajcnul náklaďák a vytáhli ho tankama

Víkend 10. – 11. října
Polsko má aféru s hrozbou atentátu na přední politiky
Trump tlačí na příměří, navrhuje výměnu prezidenta Ukrajiny A Papež Lev XIV. podstoupil operaci plic
Rusko zaútočilo na ukrajinské energetické uzly
Adept na pražského primátora Hlaváček slibuje nepopulární kroky A V Krkonoších sněží
Rozjíždějí se povolební koaliční jednání
Zemřel herec Jiří Štěpnička (79) , narodil se v Anglii.
U nás polojasno, teplota do 15°C

Pondělí 12. října
Premiér Burnham věří, že Írán stál za útokem na základnu Fairfort
Premiér Fico označil sňatek opoziční poslankyně s partnerkou za protiústavní A Putin slíbil Ukrajině, že kdyby byly volby, jeden den by přestal útočit
Andrej Babiš pokáral šéfa BIS Koudelku za strašení veřejnosti A Česko nepozvali na jednání o NATO v Polsku, mimo je i Francie a Británie
Příslušníci bezpečnostních sborů dostanou přidáno
Ministr Červený žádá v Lucemburku zásadní revizi systému povolenek ETS
Na Sněžce trochu sněžilo a na Tasmánii taky
U nás pod mrakem, občas sluníčko

Úterý 13. října
Maďarsko dostane od EU 4,2 mld eur
Ve Francii pokračují studentské výtržnosti
Ukrajina prodloužila přestávku v útocích na ruské rafinerie A Neznámé drony zasáhly lodě u bulharského pobřeží, jedna loď se potopila
Rýsují se první městské koalice, v Ostravě jedná STAN a ANO A Znovu zasedla sněmovna, koalice prosadila noční jednání
Ministr Klempíř chce revizi podpory velkým kulturním akcím A Poslanci budou řešit Pavlovu cestu do Maroka, koalice chce vidět účet
Na Šumavě bylo -10 °C

Středa 14. října
Omezení Starlinku je problém, stěžuje si Zelenskyj
Musk dal republikánům čtvrt miliardy dolarů na volby
V Bruselu se sejde summit o energiích, rozpočtu a Ukrajině A EK navrhuje odložit o rok regulaci metanu
V sedmi krajských městech vrcholí koaliční jednání
Babiš podržel ministra Plagu a nic nemá proti Červenému
Koalice se dohodla o novele o asistentech pedagoga
Kubovo Naše Česko nechce koalici ani s Piráty, ani ODS
U nás se trochu oteplilo a přes den bylo celkem hezky

Čtvrtek 15. října
V Bruselu začal summit o sedmiletém rozpočtu Unie
Le Penová označila Babiše za významného spojence
Lídři EU se chystají vyzvat Zelenského, aby se mírnil stran Trumpa A Rozum prý zvítězil, poprava texaského střelce nebude veřejně přenášená
Sněmovna schválila úmluvu o komisi pro odškodnění Ukrajiny oproti hlasům SPD A Náčelník genštábu Hlaváč varuje před dílčími útoky Ruska
V pátek začíná druhé kolo voleb do třetiny senátu
Zemřel Rudolf Křesťan (83), spisovatel a publicista
U nás ráno pod mrakem, pak se hezky vyjasnilo

Pátek 16. října
Putin oznámil dobytí tisíců čtverečních kilometrů na Ukrajině A Evropa nemá kapacitu nahradit Starlink
Zelenskyj varuje, že Rusko chce zničit celou Ukrajinu
Skončily volby do třetiny senátu, účast se odhaduje na 12 – 25 % A Sněmovna schválila v prvním kole pravidla platformové práce
Rakušan se těší aspoň na osm mandátů
SPD žádá přepočítání hlasů v Karviné
Babiš kritizoval v Bruselu Trumpa
U nás krásný slunný den

Víkend 17. října – 18. října
Francii nezavládá vlnu násilností
Vance a Trump přičítá vinu za francouzské rabování muslimským migrantům A Rumunské F16 sestřelily v rumunském vzdušném prostoru dva ruské drony
Ukrajina podnikla masivní dronový útok na Rusko
Druhé kolo senátních voleb přineslo porážku ANO
Senát chce podat ústavní stížnosti proti novele služebního zákona
ANO chce měnit systém senátních voleb
V brněnské ZOO mají nového tygra
U nás hezká sobota, neděle byla zatažená

Evropa

Řekněte mi, jak chce někdo bojovat s Ruskem, když po celé západní Evropě máme miliony a miliony lidí, kteří nás bytostně nenávidí, nenávidí naše země, nenávidí naši kulturu, nenávidí všechno, co Evropa vždy reprezentovala? Sem nás dovedla politika sebenenávisti a zrádní politici.
Bylo by to vlastně až směšně jednoduché, kdyby proti nám stáli jen invazní muslimové. Bohužel tomu tak není. Na jejich straně jsou miliony mentálních bolševiků, kteří jsou sice Evropané, ale ve skutečnosti Evropany a Evropu nenávidí. Je to důsledek systematického rozkladu zevnitř a systematický proces, který trvá dlouhá desetiletí. Začíná vymýváním mozků ve školách. Učení, že my Evropané jsme ti špatní, že máme historickou vinu, že se máme stydět a omlouvat. Pokračuje celým životem, kdy odmítání invaze do Evropy je označováno za rasismus, xenofobii a nacismus.
Spousta lidí tomuto zvrácenému a sebenenávistnému učení uvěří, neboť je to lidská přirozenost. Spousta lidí není od přírody odolná a nechá za sebe myslet jiné. Takže se děje totéž, co se povedlo kdysi například komunistické ČLR. Primárně s nejmladšími ročníky. V Číně dříve mávali rudou knížkou, teď v Evropě palestinskou vlajkou. A zblblí mladí vyvraždili miliony spoluobčanů
Fanatismus je vždy stejný a vnitřní nenávist k uměle vytvořenému nepříteli je také stejná. Kdokoli na tyto trendy upozorní je okamžitě označen za rasistu, fašistu, xenofoba, islamofoba a pátou kolonu Ruska. Nejsem rusofil a nikdy nebudu, ale nesu stejný cejch, protože mám jiný názor. Takhle to je všude, takže není se čemu divit, kam to západoevropské státy dovedly. A tohle je teprve začátek.
Řeknu Vám něco, co fakt nebude slyšet rádi: Aby jsme to přežili, bude potřeba udělat šílené věci. Bude třeba násilně deportovat desítky milionů lidí a to nebude bez boje. Pokud se vám tohle nelíbí, nechce to zažít a zároveň chcete, aby vaše děti žily v bezpečí, tak bych Vám doporučil emigraci do třeba Patagonie. Tam ještě nejsou.

Opustil nás koncem září
na věčnost náš čtenář
František Zeman
Para Hills – J. Australie

Australanku obžalovali, že kolegyni otrávila oběd granulemi proti slimákům
Jaromír Moravec 15.10.2026
Nejmenovaná třiačtyřicetiletá Australanka byla ve čtvrtek obžalována, že své o patnáct let starší kolegyni otrávila oběd granulemi proti slimákům. Oznámil to mluvčí policie státu Západní Austrálie. Obžalovaná žena konkrétně čelí obvinění z jednoho případu protiprávního jednání nebo opomenutí se záměrem způsobit újmu.
Celá událost se odehrála v únoru na pracovišti v Perthu, píše deník The Guardian. Starší žena do práce přinesla nádobu s kari, o které se chtěla podělit se svými kolegy.
„Zaměstnanci během ranní pauzy na čaj oběd sdíleli a konzumovali bez problémů. Po jídle obžalovaná vstoupila do kůlny s uskladněnými chemikáliemi a později šla do jídelny, kde bylo uskladněné jídlo,“ popsal situaci policejní mluvčí. Do nádoby s kari obžalovaná údajně dala granule proti slimákům obsahující jedovatý metaldehyd. Žena, která kari do práce přinesla, si po otevření nádoby všimla, že v jídle světle zelené granule jsou. „Po ochutnání malého množství jí znecitlivěl jazyk,“ uvedl mluvčí.
Třiačtyřicetiletá žena byla zadržena minulý týden. Soud s ní začne 5. listopadu. Obžaloba bude během soudu tvrdit, že mezi oběma ženami byl osobní vztah. O jaký osobní vztah nebo na jakém pracovišti se událost odehrála, policie odmítla odtajnit.

Odešla nám 9.října na zápal plic na věčnost naše čtenářka
Denisa Křen

Návšteva Slovenské delegácie v Austrálii.

Utorok 13. 10., Sydney Prílet podnikateľské delegácie, networkingové setkání European Australian Business Council a večerní krajanské setkání s Lúčnicí.

Streda 14. 10., Sydney Otvorení slovenského národného pavilónu na konferencii a výstave MOVE Australia 2026, zamierené na dopravu a mobilitu.

Štvrtok 15. 10., Sydney Pokračovaní MOVE Australia a slovensko-australské podnikatelské fórum.

Piatok 16. 10. Podle předběžného programu podnikateľské mise odlet z Austrálie odpoludnie.

Súčastí návštevy je také slávnostní znovuoverení slovenského veľvyslanectva v Canberře.

Presné dny a časy jednotlivých jednaní zverejnené správa neuvádza.

„Ste hanbou Slovenskej republiky," odkázal krajan Blanárovi a Šimkovičovej v Austrálii

Michal Tomala TASR 13. októbra 2026

Pracovná cesta slovenských ministrov v Austrálii ich priviedla aj medzi krajanov v Sydney. Minister zahraničných vecí Juraj Blanár a ministerka kultúry Martina Šimkovičová navštívili krajanský večer v českom a slovenskom komunitnom klube Sokol Sydney.

Súčasťou krajanského večera bola aj prezentácia slovenskej kultúry. Podujatie zároveň vytvorilo priestor na udržiavanie kontaktov medzi predstaviteľmi Slovenska a slovenskou komunitou žijúcou v Sydney.

Ministri vystúpili pred krajanmi

Blanár a Šimkovičová počas návštevy hovorili o význame slovenských komunít v zahraničí. Minister zahraničných vecí ocenil ľudí, ktorí sa aj napriek vzdialenosti od domoviny snažia udržiavať slovenské tradície a odovzdávať ich svojim deťom.

Ministerka kultúry zase zdôraznila, že jazyk, hudba a tradície sú dôležitou súčasťou národnej identity. Podľa nej by Slováci nemali zabúdať na svoje korene bez ohľadu na to, v akej krajine žijú.

Stretnutie s krajanmi tak malo okrem spoločenského aj symbolický rozmer. Predstavitelia vlády sa mohli oboznámiť s aktivitami slovenskej komunity a jej snahou udržiavať kultúrne väzby s domovom.

Blanár hovoril o podpore slovenského jazyka

Minister zahraničných vecí vyzdvihol predovšetkým prácu ľudí, ktorí pomáhajú udržiavať slovenský jazyk medzi mladšími generáciami. V Sydney pôsobí aj slovenská škola, v ktorej sa deti môžu učiť jazyk svojich rodičov.

Blanár pripomenul, že Slovensko sa snaží tieto aktivity podporovať prostredníctvom Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí. Počas návštevy priniesol pre školu učebnice, zošity a ďalšie školské potreby.

Krajanské organizácie podľa neho zohrávajú dôležitú úlohu aj v rámci takzvanej kultúrnej diplomacie. Udržiavajú kontakty so Slovenskom, šíria povedomie o jeho kultúre a vytvárajú priestor na stretávanie ľudí so spoločnými koreňmi.

Krajan ministrov ostro kritizoval

Jeden z krajanov následne otvorene kritizoval prítomnosť Šimkovičovej a Blanára. Vo svojom vystúpení zároveň uviedol, prečo podľa neho mnohí Slováci odchádzajú do zahraničia.

„*Vážená pani ministerka. Viete prečo je nás toľko Slovákov žijúcich v Austrálii? Pretože sa Slováci nemôžu pozerať na ľudí ako ste vy a vaša vláda. Ste hanbou Slovenskej republiky a v Sydney nie ste vítaná. A vy, pán Blanár, choďte do Ruska, nie do Austrálie,*" povedal.

Na pódiu sa predstavila Lúčnica aj miestni folkloristiSúčasťou krajanského večera bol aj folklórny program. Vystúpil na ňom folklórny súbor Lúčnica, miestny súbor Stonožka a hudobná skupina Kukabura.

Stonožka spája približne 30 členov rozdelených do troch vekových kategórií. Deti, tínedžeri a dospelí sa stretávajú každý piatok, aby nacvičovali slovenské tance. Niektoré súčasné vedúce súboru v ňom samy začínali ako deti a neskôr prevzali jeho vedenie.

Hudobná skupina Kukabura sa zameriava na slovenské ľudové piesne. Jej členovia pripravili pre účastníkov aj brožúrky s textami, aby sa mohli zapojiť do spoločného spevu.

Podujatie tak spojilo oficiálnu časť návštevy ministrov s kultúrnym programom, do ktorého sa zapojili slovenskí aj miestni interpreti.

Pracovná cesta pokračuje

Návšteva krajanskej komunity bola len jednou časťou programu slovenskej delegácie. Blanár má v stredu 14. októbra pokračovať v pracovnej ceste návštevou Austrálskej organizácie pre jadrovú vedu a technológie ANSTO a slovenského stánku na podujatí MOVE Australia 2026.

Následne sa má presunúť do Canberry, hlavného mesta Austrálie.

Dopis krajanky do „Noviny".

Toto je moja mienka a toto som im napisala na ten protest v Sokol Sydney **** Áno, toto je náš Sokol Sydney. Máme tu reštauráciu s barom, kde sa konajú ČS akcie, a sme veľmi hrdí, že ju tu máme.

Sydney má 5,64 milióna obyvateľov a my tu máme iba tri miesta, kde máme možnosť stretávať sa, rozprávať našou rečou, stretnúť krajanov, ktorých sme už roky nevideli, a hlavne ukázať našim rodinám, austrálskym známym a ľuďom z iných kultúr, akú krásnu ľudovú históriu, kuchyňu a tradičné zvyky máme.

My, austrálski Slováci a Česi, sme boli veľmi radi, že k nám po dlhom čase konečne niekto zavítal a zatancoval nám tance z nášho rodného kraja.

Aj keď veľa krajanov určite nesúhlasí so súčasnou politikou na Slovensku, prišli sme tam na predstavenie Lúčnice so svojimi rodinami a deťmi kvôli Lúčnici, a nie kvôli politike. (Politici sem prileteli kvôli pracovným stretnutiam, ktoré mali naplánované s austrálskymi politikmi.)

Som hrdá Slovenka, narodená v Československu, a od roku 1968 žijem v Austrálii. Od roku 1992 som tu organizovala veľa slovenských a československých kultúrnych podujatí pre Čechoslovákov.

Po toľkých rokoch v Austrálii ma už politika na Slovensku až tak nezaujíma. Žijem tu už veľa rokov, tu je moja budúcnosť, tu žijú moje deti a naše vnúčatá a aj my tu máme dosť starostí s našou politikou v Austrálii!!!! Už to nie je tá Austrália ako pred 20 rokmi.

My, austrálski Čechoslováci, sme boli radi, že nám sem priniesli Lúčnicu (aj keď za peniaze daňových poplatníkov).

Totižto, náš premiér Anthony Albanese počas prvého roka vo funkcii išiel až 11-krát do zahraničia (za peniaze daňových poplatníkov, pričom vieme, ako ďaleko je Austrália od všetkých ostatných krajín), neustále cestuje po svete a nerieši problémy, ktoré tu máme.

Ale nikdy a nikde so sebou nevezme Australian Ballet Company alebo Bangarra Aboriginal Dance Theatre, aby vo svete ukázal a pochválil sa krásnou austrálskou kultúrou… Cestuje tam so svojimi ministrami a ich rodinami za peniaze, ktoré im MY platíme.

A čo sa týka protestov, tie tu už máme tri roky (Palestína v centre mesta, každý víkend – no gender and woke people). Zdržujú dopravu, sanitky sa nemôžu dostať do nemocníc, robia v meste neporiadok a ľudia s deťmi sa boja ísť do mesta, lebo sú násilní. A stále neviem, ako tieto protesty pomáhajú ľuďom, ktorí žijú doma v Palestíne…

Preto radím Slovákom: napravte politickú situáciu, prispejte k zmenám a voľte politickú stranu, ktorú preferujete. Napravte politickú situáciu, ak ste nespokojní, zúčastnite sa volieb a keď pôjdete na Slovensko na dovolenku, choďte tam do ulíc a pomôžte protestovať spolu s bratmi Slovákmi, ktorí nezdrhli ako MY, ale bojujú v slovenských mestách za svoje deti, rodiny a lepšie Slovensko…

Určite to ocenia a pomôže im to tam viac ako tu pársekundový krik a záznam (z päťhodinového programu) od krajanov, ktorí sú tu na vízach a majú pár sekúnd slávy, keď to rozpošlú do všetkých médií uprostred nášho kultúrneho predstavenia.

Veľa krajanov, ktorí tu žijú, určite nesúhlasí s politikmi na Slovensku – a majú na to právo, veď žijeme v demokracii. Aj ja mám právo slušne to tu napísať, ale do Sokola sme prišli s rodinami a deťmi pozrieť si našu Lúčnicu.

Asi toľko odo mňa. Renata Morgan

Slovensko a Austrália chcú užšie spolupracovať v Bezpečnostnej rade OSN aj v oblasti obchodu

Mária Pietová 15. 10. 2026 SITA

Za jeden z najdôležitejších výsledkov rokovaní označil Blanár záujem Austrálie vyslať na Slovensko podnikateľskú delegáciu.

Slovensko a Austrália chcú koordinovať svoje kandidatúry na nestále členstvo v Bezpečnostnej rade Organizácie Spojených národov (OSN). Zosúladia tiež svoje priority na rok 2029, keď by v nej mali pôsobiť spoločne. Dohodli sa na tom minister zahraničných vecí Juraj Blanár a šéfka austrálskej diplomacie Penny Wongová počas rokovania v Canberre. Témami stretnutí šéfa slovenskej diplomacie s predstaviteľmi austrálskej vlády boli aj obchod, obrana, výskum a medziľudské vzťahy.

„*S pani ministerkou sme sa dohodli, že budeme užšie spolupracovať už v prípravnom procese v rámci kandidatúry, že budeme konzultovať mnohé kroky, ale rovnako, že si priblížime naše spoločné priority, aby sme v tom roku, ktorý sa prekrýva a v ktorom budeme v prípade úspechu spoločne pôsobiť v Bezpečnostnej rade, mohli využiť danú synergiu,*" uviedol Blanár.

Fotografie na https://sita.sk/slovensko-a-australia-chcu-uzsie-spolupracovat-v-bezpecnostnej-rade-osn-aj-v-oblasti-obchodu/

Zákon o potravinách nebo o návykových látkách?

Pavel Kosorin 7. října 2026

Někdy stačí přečíst si název zákona a člověka napadne něco, co zákonodárce zřejmě vůbec nezamýšlel. Tak třeba zákon č. 110/1997 Sb. o potravinách a tabákových výrobcích. Kdykoli jsem besedoval s žáky a studenty základních a středních škol na téma potravinového odpadu, nikdy jsem si neodpustil ironickou poznámku. Jak může zákonodárce míchat potraviny a tabákové výrobky? Jídlo a cigarety? Výživu a závislost? Člověk by skoro řekl, že sto desítka z roku devadesát sedm je zákon o návykových látkách. Samozřejmě trochu přeháním. Jablko není cigareta, mrkev není doutník a kváskový chleba není krabička marlborek. Jenomže třicet let po přijetí tohoto zákona začíná být jeho název zajímavější, než jeho autoři mohli tušit.

Protože se mezitím masově rozšířil jeden zvláštní stravovací trend. Jídlo, které se stále méně podobá jídlu. Říkáme mu ultrazpracované potraviny.

A věda začíná klást nepříjemnou otázku: nejsou některé z nich konstruovány tak, že člověka neobyčejně účinně nutí pokračovat v konzumaci? Výzkumníci Ashley Gearhardtová a její kolegové upozorňují, že zejména ultrazpracované výrobky kombinující vysoké množství rafinovaných sacharidů a tuků vykazují vlastnosti spojované s návykovým chováním: silnou touhu, ztrátu kontroly, nadměrnou konzumaci a pokračování v ní navzdory negativním následkům. Autoři zároveň správně upozorňují, že věda ještě nemá všechny odpovědi a že „závislost na ultrazpracovaných potravinách“ není jednoduše totéž jako závislost na nikotinu.

Nechci démonizovat vůbec žádné potraviny. Chci démonizovat naši naivitu.

Když nestačí vůle

Dlouho jsme si totiž zdravotní problémy spojené s jídlem vysvětlovali jednoduchou rovnicí: Moc jíš. Tak jez méně. Jenomže tohle je asi stejně sofistikovaná rada jako říct alkoholikovi: Přestaň tolik pít.

Moderní potravinářský průmysl umí vyrobit produkt, který je levný, energeticky vydatný, chuťově intenzivní a okamžitě připravený ke konzumaci. To je samozřejmě bezvadné, protože většina lidí spěchá ve všem co, dělá. Včetně toho, co jí. A zdravotní problémy začíná řešit teprve v ordinaci. Kevin Hall a jeho kolegové z amerického NIH udělali v roce 2019 mimořádně zajímavý kontrolovaný experiment. Dvacet lidí dostávalo střídavě ultrazpracovanou a nezpracovanou stravu. Nabízená jídla byla sestavena tak, aby byla srovnatelná v řadě nutričních parametrů. Přesto lidé při ultrazpracované dietě spontánně přijímali více energie a přibírali.

Nemyslím si, že by byla na místě nějaká hysterie. Jenom si myslím, že bychom neměli zavírat oči před nepříjemnými fakty.

Food and Food Waste

A teď se dostávám k druhé straně problému. V potravinových bankách dlouhodobě s potravinovým odpadem a připadá mi zvláštní, jak jsme oddělili dvě věci, které spolu bytostně souvisejí: co jíme a co vyhazujeme.

Evropská unie právě udělala zajímavý krok v oblasti obalů. Nové nařízení se nejmenuje pouze Packaging Regulation. Jmenuje se: Packaging and Packaging Waste Regulation.

Nařízení o obalech a obalových odpadech. To „and waste“ je v tom legislativním nařízení velmi důležité. Regulátor se už nedívá jen na výrobek. Dívá se na celý jeho životní cyklus – včetně odpadu, který po něm zůstává. Evropské nařízení 2025/40 skutečně stanovuje pravidla pro celý životní cyklus obalů a zahrnuje prevenci vzniku obalových odpadů, opětovné použití, sběr i zpracování.

Proč stejným způsobem neuvažovat o jídle?

Líbilo by se mi, kdyby se český zákon o potravinách přejmenoval. Vypustil bych z jeho názvu tu návykovou látku a namísto ní bych tam vložil potravinový odpad. Výsledek by vypadal takhle: Zákon o potravinách a potravinovém odpadu.

Ale samozřejmě nejde jen o přejmenování zákona. Jde především o změnu myšlení.

Potravinová politika budoucnosti nemůže končit u otázky, zda je výrobek hygienicky bezpečný a zda má správnou etiketu. Musí řešit celý řetězec. Co vyrábíme. Co prodáváme. Co jíme. Co to dělá s naším zdravím. A co nakonec vyhodíme.

Dvě velké změny

Myslím, že celý ekosystém kolem potravin (pěstitele, dovozce, výrobu, retail, jídelny i domácnosti) čekají dvě velké změny. První bude **zdravotní.** Spotřebitelé budou stále lépe chápat rozdíl mezi skutečným jídlem a průmyslově vytvořeným produktem, jehož obchodním úspěchem je mimo jiné to, že po něm člověk sáhne znovu.

Neznamená to konec potravinářského průmyslu. Naopak. Je to jeho obrovská podnikatelská příležitost. Vyhraje ten, kdo dokáže vyrobit potraviny pohodlné, dostupné a chutné, ale současně takové, které budou podporovat zdraví místo nekonečné konzumace.

Druhá velká změna bude **odpadová.** Přestane být normální vypěstovat obilí, spotřebovat vodu, půdu, energii, lidskou práci, naftu na dopravu, elektřinu na chlazení, obalový materiál a místo v regálu – a celý výsledek nakonec hodit do kontejneru. To není odpad. To je účet za naši hloupost.

A obě ty velké změny spolu souvisejí víc, než se zdá. Budeme muset začít přemýšlet o potravinách nikoli jako o nekonečném proudu levného spotřebního zboží, ale jako o hodnotě. Kupovat méně. Kupovat lépe. Jíst lépe. A vyhazovat méně.

Zpátky ke skutečnému jídlu

Jak říká můj oblíbený slogan, který používá potravinový řetězec Albert: *Stojí za to jíst lépe*. A jak to udělat? Možná by stačilo vrátit k docela obyčejné otázce: Je tohle ještě jídlo, nebo už ne? Jablko odpoví samo. Vejce taky. Brambora nepotřebuje marketingovou agenturu. Ryba nepotřebuje na přední straně obalu nápis HIGH PROTEIN. A čočka nepotřebuje influencera.

Protože čím složitější je vysvětlování, proč bychom něco měli jíst, tím víc bych zbystřil.

Budoucnost zdravého stravování, o které nám jde především, protože hlady tady už dávno nikdo neumírá, nebude podle mě v tom, že budeme celý den měřit glukózu, počítat molekuly a objednávat další krabičku doplňků stravy.

Bude možná mnohem prostší.

Jíst skutečné jídlo. Jíst, jenom když máme hlad. Přestat jíst, když hlad nemáme. A nevyhazovat to, co někdo jiný může sníst.

Dobře jíst a neplýtvat

Před třiceti lety jsme dali do názvu jednoho zákona potraviny a tabákové výrobky. Možná jednou tabák z toho názvu zmizí. A místo něj přibude mnohem důležitější slovo: potravinový odpad. Food and Food Waste. Protože zdravá společnost by měla umět dvě věci současně: dobře jíst a neplýtvat.

Otilie Vosková

Letos uplynulo 32 let od úmrtí Otilie Voskové, americké občanky a vězenkyně komunistického režimu. Jakoby se promítlo do jejího životního příběhu celé 20. století.

Otilie Vosková-Rubešová, někdy psaná jako Otylie (18. ledna 1902 – 14. července 1994) se narodila v New Yorku jako druhá dcera Emanuela Vosky (1875–1960), představitele prvního i druhého československého odboje.

Obecnou a střední školu navštěvovala v New Yorku. Vyrůstala ve dvoupatrovém řadovém domě na 86. ulici 435 E společně s dalšími sourozenci - bratry Arturem, Rudolfem a sestrami Villou (Wilheminou), Laurou a Alicí. Její sestra Villa jejich dům pojmenovala jako "hotel Voska", který se stal oblíbeným místem schůzek českých krajanů. Otec jim před spaním přečítal oblíbené kapitoly z českých dějin a v některých dětech tak probudil touhu podívat se či vrátit do jeho rodné země. To se podařilo až po vzniku Československa.

Otilie ale před tím začala vypomáhat v Červeném kříži.

Po maturitě v roce 1920 odjela do Prahy za rodinou, která mezitím již bydlela na Zbraslavi. V témže roce se nechala zapsat na filosofickou fakultu. V roce 1922 odjela zpět do Spojených států, kde absolvovala obchodní akademii. Koncem roku 1923 se znovu vrátila do Prahy, kde pracovala až do roku 1930 jako úřednice amerického konzulátu. Zde se seznámila s konsulem Jerry Jakešem s nímž se v roce 1930 zasnoubila. V témže roce však její snoubenec zemřel.

Poté nastoupila jako sekretářka u svého otce, který měl zastoupení prodeje amerických psacích strojů Underwood a Monroe na Národní třídě.

Na začátku okupace v roce 1939 odjela zpět do Spojených států, kde se stala úřednicí na československém konzulátě v New Yorku. Po smrti matky Anny Voskové v roce 1943 se se sestrou Villou dala do služeb americké zpravodajské organizace OWI. V roce 1944 byla vyslána do Londýna. Po skončení války se vrátila do USA, ale již v roce 1945 se Emanuel Voska s dcerou Vilou a synem Rudolfem rozhodl vrátit zpět do Československa. Otilie nakonec za nimi odjela o rok později. Bydleli v domě na rohu Janáčkova nábřeží čp. 452/2, tehdejším nábřeží Legií a Vítězné čp. 126/1, a to v bytě její sestry Laury Rubešové (1903–1955), která na stejné adrese žila v letech 1935–1955, společně se svým manželem Gustavem (1900–1988).

V roce 1947 se s otcem a jeho druhou manželkou Marií přestěhovala do hospodářského stavení v Krásném Dvoře u Podbořan. Po komunistickém převratu roce 1948 nová vládnoucí mocí považovala Vosku za nebezpečného vyzvědače, v roce 1950 jej zatkla STB a obvinila ze špionáže ve prospěch USA. Jméno Emanuela Vosky figurovalo v procesu s Rudolfem Slánským. Po čtyřech letech vyšetřovací vazby byl odsouzen na deset let do žaláře za vojenskou zradu. Do vězení mu nesměli příbuzní posílat ani balíčky s potravinami. Čtyři měsíce po zatčení otce státní bezpečnost zatkla 17. listopadu 1950 i Otilii, Villu a Lauru. Otilie Vosková byla odsouzena na 4,5 roku a Villa Bechyňová (1897–1995) na tři roky pro "nepřátelskou činnost, kterou jako agenti amerických imperialistů vyvíjeli proti lidově demokratické republice Československé a Sovětskému Svazu".

V roce 1954 byla Otilie po omilostnění propuštěna a znovu začala bydlet znovu na Janáčkově nábřeží, kde pomáhala sestře Lauře v její těžké nemoci. Tato skutečnost i věznění otce se možná mohly stát důvodem, proč odmítla své vyhoštění do Spojených států, od čehož režim následně upustil. Současně se připojila se ke svým sestrám a podala žádost o omilostnění Emanuela Vosky, avšak žádost byla zamítnuta s odůvodněním, že vězeň nebyl dostatečně převychován. „Voskovy dcery Villa Bechyňová, Laura Rubešová požádaly prezidenta Antonína Zápotockého o milost pro svého 79letého otce hned v dubnu 1954. S obdobnou žádostí se na něho obrátila v USA žijící další dcera Alice Jakešová. Když prezident Zápotocký svým rozhodnutím z 23. června 1954 prominul zbytek trestu Otylii Voskové, tak se objevila naděje. I tato žena se připojila ke svým sestrám a podala žádost o otcovo omilostnění.“ (Brož. I.: Masarykův vyzvědač, str. 239) K podmínečnému propuštění došlo až v roce 1960, krátce před jeho smrtí.

Také jeho zeť Gustav Rubeš se dočkal perzekuce. Nejdříve mu komunistický režim znárodnil uzenářský podnik a galerii umění v paláci Platýz. Poté se stal brusičem v továrně Tatra. Nakonec byl odsouzen v roce 1953 v rámci stejného procesu se svým tchánem na osmnáct měsíců.

V následujícím roce po delší nemoci zemřela jeho manželka Laura. Po propuštění se rozhodli Otilie i Gustav uzavřít nové společné manželství. Poté nadále bydleli v jedné domácnosti na Janáčkově nábřeží.

Po smrti Emanuela Vosky se rozhodli na konci šedesátých let odstěhovat do USA. Americké občanství Otilie umožnilo získat vystěhovalecké vízum i pro Gustava. Poté se usadili v Santa Rosa v Kalifornii, kde strávili zbytek svého života.

Otílie Rubešová se dožila vysokého věku 92 let a zemřela 14. července 1994. Gustav Rubeš o pět let dříve 13. července 1988.

Soudruzi i jejich dětičky jsou stále nedotknutelní

„To bych se musel svléknout a ukázat jim svůj rozbitej zadek.“ Tak odpověděl kněz Antonín Huvar na otázku, co vzkazuje lidem, kteří se dušují svou naivitou před rokem 1948 a říkají: „Nic jsme nevěděli, nic jsme netušili.“

Je to památka na bachaře Walmu, někdejšího kata, který někdy v roce 1950 rozrazil dveře kobky-korekce a přikročil s pistolí v levici a tzv. bejčákem v pravici k nic netušícímu vězni. povalil ho na zem a zmrskal do bezvědomí. Bejčák byl nejobávanější bachařskou zbraní, protože na rozdíl od obyčejného pendreku zanechával na těle hluboké krvavé rány. „Dvacet pět ran bejčákem se nedalo vydržet, po sedmé jsem upadl do bezvědomí. To byla na druhou stranu výhoda, protože pak už mohl dělat, co chtěl, a mě to bylo jedno.“

Po únoru 1948 Antonín Huvar odmítl mlčet. Ve svých kázáních kritizoval komunistický režim, podporoval skauting a podílel se na letákových akcích proti nové moci. Byl zatčen, vyslýchán i nechvalně proslulým Aloisem Grebeníčkem a odsouzen k deseti letům vězení.Na Grebeníčka vzpomínal i po letech:„Nebyl z těch nejhorších, ale byl velmi zavilý. Pamatuji si jeho výrok: ‚Sviňáci, teď vámpředvedeme, co nás Němci naučili.‘ Někteří kluci z naší party vypadali jako indiáni, jak byli zmlácení pendreky.“

Během deseti let prošel jedenácti věznicemi a pracovními tábory. Na Borech sdílel celu s generálem Heliodorem Píkou a byl jedním z posledních lidí, kteří s ním mluvili. „Poslední jeho věta ke mně byla: ‚Otecko, jak to, že tenhle národ, kterému jsem věnoval svůj život, mi bere život?‘“

Z vězení se nevrátil rovnou za oltář. Devět let pracoval jako porybný a ke kněžské službě se mohl vrátit až v roce 1967. Za normalizace o státní souhlas znovu přišel a získal jej zpět až v roce 1982. Za svou odvahu obdržel v roce 1998 Řád Tomáše Garrigua Masaryka III. třídy za zásluhy o demokracii a lidská práva.

Příběh Antonína Huvara můžete prožít v expozici Paměti národa v Olomouci. Během návštěvy bývalého protiatomového bunkru poznáte dramatické osudy pěti pamětníků války a komunistické totality z Olomouckého kraje.

Přijďte poznat Odkryté příběhy 20. století v IPN Olomouc.

Zajímavosti. Víte,že….

… V roce 1956 se skupina studentů z Univerzity v Sydney rozhodla přerušit štafetu s olympijskou pochodní nezapomenutelným žertem. Vyrobili falešnou pochodeň z dřevěné nohy židle natřené na stříbrno, na její vrchol připevnili plechovku od švestkového pudinku a jako plamen použili spodní prádlo nasáklé petrolejem.

Když původní student, který měl pochodeň nést, zpanikařil, byl náhle vyslán student veterinárního lékařství Barry Larkin, aby běžel ulicemi Sydney. Přestože měl na sobě obyčejné kalhoty a kravatu, byl mylně považován za oficiálního nosiče pochodně. Policie mu uvolnila cestu a doprovodila ho skrz jásající dav až k radnici v Sydney.

Městský úředník převzal tuto podomácku vyrobenou pochodeň, aniž by si všiml, že stříbrná barva na ní je ještě mokrá. Jakmile začal připravený proslov, Larkin se tiše vmísil do davu a nastoupil do tramvaje zpět na univerzitu. Skutečný olympijský oheň dorazil krátce poté a odhalil, že tisíce diváků byly oklamány nohou od židle, plechovkou od pudinku a hořícím spodním prádlem.

většina obětí (asi přes 900 000) v Osvětimi byla v plynové komoře zabita tak rychle po příjezdu, že nebyla nikdy zapsána do táborových záznamů.

Tohle je dobrá perla. Francesca Albanesová - zvláštní zpravodajka OSN pro Palestinu, známá antisemitka, která například tvrdila, že teroristé z Hamásu jsou bojovníci za svobodu, někde zjistila, že v německých koncentračních táborech byli musulmani. A z toho ta paní vydedukovala, že Němci za války hromadně vyhlazovali palestinské muslimy, a že jim Židé holokaust - „ jako jejich území " - v podstatě ukradli.

Nejmladší černý profesor v historii Cambridge se ukázal být sériovým plagiátorem a lhářem. Lhářem doslova komických rozměrů.

Arday je / byl badatel rasismu, vzdělávání a nerovnosti, do své pozice se dostal jen díky DEI programu. Jeho práce se ukázaly kompletně sestavené ze zkopírovaných odstavců z jiných prací. Jeho disertační práce jen pak téměř úplnou kopií práce jiné bělošské studentky.

Univerzita však za ním stále stojí i přesto, že ty plagirizované části může každý vidět. Dle mluvčí univerzity se stal obětí „odporné rasisitcké kampaně s cílem podkopat jeho důvěryhodnost.“

Antirasismus = Antivědeckost.

Zdroje:

- https://ncofnas.com/p/dei-fraud-and-cover-up-at-cambridge
- https://humanevents.com/2026/07/26/cambridge-university-dismisses-accusations-of-plagiarism-against-youngest-black-professor-as-a-vile-campaign?utm_campaign=64470

Chtěl bych zdvořile požádat tvůrce novely občanského zákoníku, zakazující rodičům fyzické a psychické násilí na dětech, o vynětí naší rodiny z působnosti novely.

S jejím obsahem obecně souhlasím a jistě bude mít celospolečensky pozitivní vliv. U nás doma ale způsobuje katastrofu. Asi jako když chtěli křesťané ve 13. století vyhnat muslimy z Jeruzaléma křížovou výpravou, vybavenou namísto zbraní pouze motlitbou a čistotou srdce. Bez využívání své fyzické převahy nejsem s to chování těch ďáblů udržet ve společensky přijatelných mezích.

Proto žádám o výjimku, v zájmu ochrany veřejného pořádku a zdraví obyvatel Prahy 2. V opačném případě prosím o laskavé zvážení další novely zákoníku, zakazující tentokrát fyzické a psychické násilí dětí na rodičích.

Petr Fejk

Včera se manžel nacpal bramborami s kuřetem, řeckým salátem a palačinkami a pak povídá: „Jestli ode mě někdy odejdeš k jinému, stejně k vám budu chodit na večeři!"

Recepis No.711

Italské klobásy

Ingredience

6 klobás = „Italian pork sausages“
1/3 cibule, nakrájené na plátky
1 lžička světle hnědého cukru
několik větviček tymiánu
1 lžička celozrnné hořčice
velká špetka soli a pepře
1 lžička hladké mouky
2 kostky mraženého kuřecího vývaru NEBO 40 ml kuřecího vývaru
1 bobkový list, kousek másla
1 list předrolovaného listového těsta
Nasekaná pažitka na ozdobu

POSTUP

Italské vepřové Párky-Klobásy z Coles či Woolworth opečte na pánvi na středně nízkém plameni a poté je posuňte ke stranám, abyste uprostřed pánve uvolnili místo.

Přidejte máslo a nakrájenou cibuli a smažte několik minut, dokud cibule nezměkne.

Poté k cibuli přidejte cukr, tymián, hořčici, sůl a pepř a promíchejte se vším ostatním na pánvi.

Poté přidejte mouku a míchejte, dokud se mouka úplně nepropeče. Následně přidejte kostky vývaru nebo vývar a promíchejte.

Přidejte bobkový list, přikryjte listovým těstem, propíchněte ho vidličkou a vložte do trouby na 30 minut při 180 °C s ventilátorem.

Vyjměte z trouby, převraťte na talíř, odstraňte bobkový list a posypte pažitkou.

Lidem jebe

Daniel Vávra 2026 NevPes

Začínám mi být opravdu smutno. Lidem jebe.

Syn paní, co pro nás pracuje, malý ukrajinský kluk z prvního stupně na základce, který si často hraje s naším synem, spadl ve skateparku tak blbě, že si způsobil několikanásobnou OTEVŘENOU zlomeninu ruky. Crčela z něj krev, křičel bolestí a přišel k němu pán S DCEROU, prohlídli si ho... A ŠLI PRYČ. Nepomohli mu. Nezavolali záchranku. Podívali se na tu šou a šli pryč...

Zažil jsem před lety něco podobného. V noci před námi srazilo v Týništi auto cyklistu. Byl to takovej nějakej starej opilej strejc. Měl ošklivou zlomeninu nohy. Doslova mu visela v kalhotech, ale nějakým zázrakem nekrvácela. Ležel na silnici. Snažil jsem se mu pomoci, volal jsem záchranku a řešil jsem s nima co mám dělat a kolem se samozřejmě shromáždil dav čumilů. Než přijela sanitka, trvalo to skoro půl hodiny. Jeden z čumilů byl také pán s dcerou, pozoroval nás a vykládal jí, že ten týpek je v šoku a že může mít určitě vnitřní krvácení a na to umřít. A pak mi došlo, že ten zmrd je doktor. A místo aby splnil svojí povinnost a pomohl, tak ještě před zraněným vykládá, že určitě natáhne brka. Měl jsem chuť mu taky něco zlomit.

No a do třetice všeho smutného.

Jednoho mého známého, který pracoval v hospodě, kam jsem chodil, potkala strašlivá rodinná tragédie. Zabila se mu žena a on zůstal sám s úplně malýma dětma na krku. Poslal jsem mu instantně peníze a pomohl propagovat sbírku, kterou pro jeho děti vypsalo město. Nebyli jsme nikdy nějací dobří přátelé, co spolu chodí na pivo, ale byla to samozřejmost. Tento týden mě pomlouval na internetu, že prý podporuju Okamuru. Ve skutečnosti jsem kritizoval Fialu, za to, že nazývá svého oponenta v debatě holubem.

Tohle mě ve skutečnosti mrzí asi ze všeho nejvíc.

Nevím no, ať jsem jaký jsem, troufnu si tvrdit, že kdykoliv v mém okolí měl někdo někdy nějaký problém, snažil jsem se mu vždy pomoci. Jsem tak asi vychovaný nebo co. A když mi někdo v životě pomůže, tak si to pamatuji a beru to pro sebe jako svého druhu závazek, že bych to měl třeba i někomu jinému nějak vrátit. Není to tak, že by člověk nutně požadoval po někom, komu pomohl nějakou nezaslouženou loajalitu, ale prostě tak nějak lidsky bych tohle já opravdu asi neudělal.

Někteří lidé to mají evidentně jinak.

Znám spoustu lidí, kteří mají na věci radikálně jiné názory než já. S každým jsem schopen se bavit. Třebe se s ním pohádat, ale ne do takové míry abych se s ním už nikdy nechtěl vidět. Nikoho jsem si ostentativně nesmazal z přátel, protože volil nějakou stranu, co nemám rád. Z opačné strany se mi to stalo v poslední době několikrát. Většinou od lidí, kteří mi to do očí neřeknou.

Zásadní vliv na tom podle mě mají média. Ty média, co si hrají na obránce demokracie, ale v reálu neustále o někom píšou, že je nacista, extremista, populista, ruský agent a zrůda, se kterou nelze mít slitování. A to pak, když tomu člověk uvěří, s extremisty žádné slitování nemá. To samé dělají politici, co neustále straší tím, že všichni umřeme a může za to ten, kdo se nenechá očkovat, nebo kdo nepodporuje vládu a bude kvůli němu třetí světová válka, protože tím pomáhá nepříteli a vůbec nejhorší jsou ti, co si myslí, že není tisícileté sucho způsobené spalovacími motory, nechtějí větrníky a kvůli nim všichni uhoříme.

V zásadě jsou to přece všichni takoví lidé vrazi. A s těma nelze mít slitování.

Šance, že by se kdokoliv z ušlechtilých dobrodějů mýlil, je přeci naprosto vyloučená. Tohle všechno je ložené. Nelze tolerovat jakoukoliv úchylku od normy a jednotného stádního myšlení.

Kdo nejde s námi, jde proti nám.

A zároveň je lepší se starat o sám o sebe a kašlat na ostatní, však tobě by taky nikdo nepomoh mámo! Lidi sou sobci. Buď taky sobec!

Nikdy by mě nenapadlo, že to ještě zažiju v takové míře jako před rokem 1989.

Nebuďte takoví.

Selhání kontroly u kojeneckého mléka je neomluvitelné –

Alex Švamberk

Letošní rok svět zasáhl jeden z největších potravinových skandálů. Kvůli kontaminaci jedovatým cereulidem se muselo stahovat v 99 zemích světa včetně ČR na šest tisíc šarží kojeneckých mlék. Ta přitom byla kontaminována přinejmenším od října 2024. Míra kontaminace nebyla zveřejněna.

Kontaminace přitom byla zjištěna až na konci loňského listopadu, byť k ní docházelo od října 2024, když přítomnost tohoto jedu v jedné výrobní lince detekovala firma Nestlé. Od prosince se postupně začaly stahovat jednotlivé šarže. Na začátku ledna už v šedesáti zemích světa. Nakonec se stahovalo v 99 státech.

Případ se netýká jen Nestlé, ale celkem osmi společností včetně francouzských firem Lactalis a Danone. Všechny nakupovaly kyselinu arachidonovou patřící mezi omega 6 nenasycené mastné kyseliny, která v umělé výživě nahrazuje tuky z mateřského mléka, od stejného čínského výrobce, byť přes různé kanály.

Ačkoli příslušné evropské úřady vydaly varování a nařídily stahovat kontaminované šarže, míru překročení norem si lidé zjistit nemohou, což je úplně absurdní. V evropském výstražném systému pro potraviny RASFF jsou v neveřejné sekci. Evropský úřad pro bezpečnost potravin (EFSA) řekl Seznam Zprávám, že data nejsou jeho, takže o jejich zveřejnění nemůže rozhodnout. V tomto případě však ochrana výrobců nemá smysl, ač lze pochopit snahu zabránit šíření paniky.

Seznam u výrobku, který sám získal a nechal otestovat, zjistil, že norma byla překročena devítinásobně. EFSA riziko označil jako mírné až střední, jenomže není známo dlouhodobé působení jedu na kojence. Cereulid mění u kojenců rovnováhu solí v těle, což může vést k dehydrataci, přičemž citlivější jsou na něj novorozenci. Způsobuje také nevolnost a zvracení.

Absurdní je i skutečnost, že když jedna z matek chtěla po hygieně, aby podezřelé mléko otestovala, tak to odmítla s tím, že výrobek již byl stažen, a proto to není třeba, jak uvedly Seznam Zprávy.

Ještě větší problém, než absurdní nezveřejnění míry překročení povolené úrovně, je to, že žádný z výrobců více než rok neodhalil kontaminaci kyseliny arachidonové cereulidem. Pravděpodobnost, že by ani při jedné kontrole nebyla kontaminace zjištěna, je mikroskopická. I když to není nikde explicitně uvedeno, kontrola se zřejmě buď neprováděla, nebo se prováděla liknavě, což je u výživy pro kojence nepřijatelné. A nejde jen o potraviny. Co když bude dodána celá šarže vadných baterií, které začnou hořet. Výrobci nebo přeprodejci mohou kontroly považovat za zbytečné a nákladné, ale pokud jde o bezpečnost a zejména zdraví těch nejmenších, nelze váhat ani otálet.

Je zvláštní, jak EU dokáže přicházet s nejrůznějšími, často zbytečnými předpisy, třeba, co se smí a nesmí jmenovat marmeláda nebo co se smí označovat za rum, i když tuzemský není opravdický rum a pomazánkové máslo není máslo.

Vydavatel:

V roce 2008/2009 zahynulo několik kojenců po požití kojeneckého mléka způsobené Melaminem, který byl přidán do kojeneckého mléka, údajně aby se zlepšila chuť.

. V Austrálii se nikde nedovíte, co je v mléku či čímž jsou mléční výrobky „obohaceny“ aby chutnali lépe a radostněji. Copak asi dodává mléčnou chuť mléku, které je bez tuku a bez laktózy?

Dokonce se nedovíte že mražená zelenina či ovoce „Made in“ Nový Zéland či Belgie jsou produkty Číny.

O pogromech na Židy v Polsku, které spáchali samotní Poláci, je podle zákona zakázáno mluvit

Jan Valtr 2025

V Jedwabnem v roce 1941 povraždili Poláci tři sta padesát svých židovských sousedů. Po vydání knihy Sousedé v roce 2000, která poukazuje na vinu Poláků, byl vydán zákon zakazující spojovat Polsko se zločiny druhé světové války.

O pogromech na Židy v Polsku během druhé světové války, které spáchali samotní Poláci, je podle zákona zakázáno mluvit

Jedwabne je bezvýznamná zemědělská vesnice v severovýchodním Polsku. Necelé dva tisíce obyvatel žije poklidným venkovským životem, jako po staletí. Velký kostel svatého Jakuba postavený v letech 1926-1935 bývá hojně navštěvován především o nedělích a svátcích. Ve vesnici není ani restaurace, a tak muži posedávají po lavičkách nebo na schodech a popíjejí lahvové pivo zakoupené v prodejně.

V roce 1939 mělo Jedwabne asi 2 700 obyvatel, z nichž zhruba čtyřicet procent tvořili Židé.

V Berlíně představitelé Polska a Německa uzavřeli 26. ledna 1934 smlouvu o neútočení, která měla mít platnost deset let.

Další smlouvu ze srpna 1939 uzavřelo nacistické Německo se Sovětským svazem. Smlouva o neútočení mezi oběma zeměmi byla známá jako „Pakt Molotov-Ribbentrop“.

Měsíc poté, v září 1939 obsadili Němci západní část Polska a po nich vtrhla do východní části země Rudá armáda.

V září 1939 obsadili Jedwabne Němci, kteří vesnici po krátké době předali do správy Rusům, aby ji od roku 1941 opět převzali Němci. Židé ve velké většině vítali Rudou armádu, ve které viděli záruku ochrany před německým antisemitismem, naopak Poláci byli tvrdě diskriminováni. Po nacistické invazi do SSSR 22. června 1941 se situace výrazně změnila a Poláci měli navrch.

Na okraji vesnice stála devatenáct metrů dlouhá a sedm metrů široká dřevěná stodola, ve které se skladovalo seno a sláma pro dobytek.

Od rána 10. července 1941 se do místa sjížděli lidé z okolních vesnic a usedlostí. Těžko říct, jestli na trh nebo na předem ohlášenou „židovskou akci“.

10. července 1941 na příkaz starosty Mariana Karolaka začali místní muži vyhánět své židovské sousedy z domů a shromaždovali je na náměstí. Němečtí vojáci celou akci sledovali, ale nijak nezasahovali. Bez ohledu na věk a pohlaví byli Židé několik hodin týraní, byli nuceni k vysilujícím cvikům a ponižováni. Asi čtyřicet až šedesát zbitých mužů v čele s místním rabínem muselo nést v průvodu kolem náměstí rozbitou bustu Lenina a zpívat sovětské písně. Poté je místní odvedli do stodoly, kde je povraždili.

Mezi tím Poláci prohledávali domy a kůlny a přiváděli další oběti. Židovský majetek samozřejmě rozkradli.

Zbytek shromážděných, asi tři sta převážně starých lidí, žen a dětí bylo o pár hodin později nahnáno do stodoly, kde ležela mrtvá těla mužů, včetně rabína. Poláci stodolu[IC1] [IC2] [IC3] uzamkli na řetěz, tak aby se nikdo nemohl dostat ven. Poté ji ze všech stran polili petrolejem a všechny zaživa upálili. Spálená těla naházeli do dvou jam vykopaných přímo ve stodole.

Zhruba dvě stovky fanatických Poláků povraždilo tři sta padesát svých židovských sousedů a nic se nedělo.

Vrazi byli úplně „normální“ lidé, ševci, zemědělci, starosta a vedení obce, prostě všichni. Žádní zapálení nacisti nebo němečtí vojáci, kteří plnili rozkazy.

Po válce v letech 1949 a 1950 bylo za tento zločin souzeno dvanáct Poláků. Jeden dostal trest smrti, ostatní nepodmíněné tresty od osmi do patnácti let.

V roce 1953 proběhl dodatečný soud jednoho z nejaktivnějších pachatelů Józefa Sobuty. Všichni polští svědci svá předchozí tvrzení odvolali a vrah Sobuta byl zproštěn všech obvinění.

Zbytek obyvatelstva, který se na pogromu podílel, zůstal nepotrestán.

Pogrom v Jedwabnem nebyl ojedinělý. Desítky podobných se počátkem roku 1941 odehrály v oblasti Lomže a Białystoku.

Přestože všichni v Jedwabnem a okolí o pogromu věděli, vina se po válce hodila na Němce. Němci přece likvidovali židovské obyvatelstvo.

Masakr, který byl po desetiletích od konce války téměř vymazán z paměti lidí, oživila v roce 2000 kniha Sousedé od amerického historika Jana Tomasze Grosse. V ní označil za vrahy polské občany a ne Němce, jak tvrdila oficiální verze. Poláci v ní nebyli v roli obětí, do které se sami po válce pasovali, ale v roli vrahů.

Jan Tomasz Gross patří mezi největší odborníky na holokaust a v roce 1996 mu polská vláda udělila řád Za zásluhy o Polskou republiku. Po vydání knihy Sousedé mu ho chtěla odebrat, protože ten, kdo tvrdí, že se Poláci účastnili masového vraždění Židů nemůže být vlastenec.

Navíc novelizace zákona o Ústavu národní paměti zakazuje spojovat Polsko a Poláky se zločiny druhé světové války.

Na místě hromadné vraždy v Jedwabnem dnes stojí malý kamenný pomník se zabudovaným kusem dřeva, připomínajícím dřevěnou stodolu.

Co je spokojený vztah?
Když ONA si dělá, co chce a On dělá, co chce ONA.

Dva tisíce let nedorozumění: Pravdivá historie cirkusu.

Honza Řecký

Začněme jako vždy s Římany. Když moderní člověk slyší „ Circus Maximus “, představivost si ochotně vybaví arénu s gladiátory, divokými zvířaty a možná i několika akrobaty. Realita je mnohem prozaičtější. Circus Maximus byl gigantický hipodrom pro závody vozů - dlouhý přes 600 metrů, široký asi 140 metrů, s odhadovaným počtem 150 000 až 250 000 diváků na tribunách. Gladiátoři tam nikdy nevystupovali: diváci si užívali své bitvy v amfiteátrech, z nichž nejznámější bylo Koloseum. Na tomto hipodromu chyběli i žongléři a provazochodci. Římský cirkus se točil kolem rychlosti, prachu, vrzání vozů a vzrušení ze sázení. Slovo zůstalo, ale obsah se zcela změnil. Je to klasická jazyková ironie: dva tisíce let jsme „ cirkusem “ nazývali něco, co by Říman pod tímto názvem nikdy nepoznal.

Druhý omyl se týká „ otce zakladatele “. Všeobecně se věří, že moderní cirkus vynalezl anglický seržant kavalérie Philip Astley, který v roce 1768 otevřel na okraji Londýna jízdárnu s akrobaty. To je z poloviny pravda. Akrobaté, žongléři, provazochodci, siláci a komici vystupovali na evropských veletrzích staletí před Astleym a on žádný z těchto žánrů nevynalezl. Astleyho úspěch spočívá jinde: byl prvním, kdo shromáždil nesourodý ruch a hluk veletrhů do jednoho programu a umístil ho do kruhové arény, vhodné pro hlavní podívanou té doby: jezdeckou akrobacii. Mimochodem, Astley nikdy slovo „ cirkus “ nepoužil - tento termín vymyslel jeho konkurent Dibdin. Dalším populárním mýtem je, že Astley údajně vystupoval na koni jménem Gibraltar. Ve skutečnosti dostal koně s tímto jménem až o dvacet let později, v roce 1788, a byl to válečný hřebec generála Elliota, který se zúčastnil obléhání Gibraltaru.

Třetím tématem je aréna o průměru přesně 13 metrů, identická ve všech cirkusech po celém světě. Vysvětlení se často hledá v numerické symbolice nebo zednářských rituálech, ale pravda je striktně fyzikální. Astley experimentálně zjistil, že právě na kruhu o průměru 42 stop, tedy přibližně 13 metrů, vytváří kůň v plném cvalu odstředivou sílu, která umožňuje akrobatovi zůstat na hřbetě a provádět triky. Menší kruh způsobí, že kůň ztratí rovnováhu, větší kruh tento efekt ničí. Inženýrský problém vyřešený jezdcem bez jakékoli mystiky, nic víc, nic míň.

Za čtvrté, klaun. Ve veřejném povědomí 21. století je klaun pevně spojován se strachem, od hororů až po městské legendy o zlověstných postavách s červenými nosy. Mezitím zakladatel moderního klaunství, londýnský performer Joseph Grimaldi (1778–1837), vytvořil veselou, šibalskou a poněkud darebáckou postavu. Klaun v bílém líčení s červenými půlměsíci na tvářích se vysmíval mocným a každodenním absurditám, přitahoval davy a stal se skutečným oblíbencem publika. Znepokojivá, ba až tajemná, ponurost byla v klaunovi přítomna od samého začátku. Grimaldi se navzdory své všeobecné oblibě pohyboval na hranici grotesky, zatímco Charles Dickens vytvořil melancholického klauna již v roce 1837 v Pickwickových dokumentech. Archetyp masového hororu - darebácký klaun, klaun vrah je produktem 20. století, od němých filmů až po Kingovo „ To “. Starověký klaun byl znepokojivý, moderní je děsivý. Rozdíl je tedy dost značný.

Za páté, zvířata. Dnes jsou cirkusy s tygry a slony považovány za samozřejmost, ale exotická zvířata se na arénách objevila poměrně pozdě. Astleyho první představení byla čistě jezdecká. Prvním americkým cirkusovým slonem byl Old Beth, indický slon, kterého farmář Hakaliya Bailey koupil kolem roku 1808 za 1 000 dolarů - dnes asi 25 000 dolarů. Farmář ho chtěl použít k orbě, ale rychle si uvědomil, že se dá slon využít jinak. Bailey začal se slonem projíždět po městě, za vstupné si účtoval 25 centů a diváci, kteří nikdy předtím živého slona neviděli, se na představení hrnuli po stovkách. Tak se - z čistě komerčního důvtipu, nikoli ze starobylé tradice - zrodil zvěřinec.

A konečně mýtus o smrti cirkusu. Diskuse o zániku cirkusu se vedou už sto let - od té doby, co film, televize a poté i internet začaly získávat masové publikum. Cirkus mezitím neumírá, ale mutuje. V roce 1984 založil Kanaďan Guy Laliberté Cirque du Soleil, kde se zcela zřekl zvířat a každou show postavil jako divadelní představení s jediným dějem. Dnes je to korporace se čtyřmi tisíci zaměstnanci z osmdesáti zemí a publikem přesahujícím čtyři sta milionů lidí. Souběžně s tím se rozvíjejí avantgardní formy, pouliční cirkus a plastické performance - třináctimetrová aréna žije dál jednoduše proto, že lidé potřebu zázraku, který se děje jen pár kroků od nich, bez plátna a bez střihu, nikdy neztratili.

Co tedy o cirkusu doopravdy víme? Jeho název je pozůstatkem starověku, který ztratil veškerý svůj původní význam. Jeho zakladatel nebyl osamělý génius, ale spíše úspěšný kompilátor, který pod jednou střechou shromáždil různorodá pouťová čísla. Jeho hlavní symbol, klaun, vždy balancoval mezi smíchem a hrůzou. Jeho zvířata jsou pozdní obchodní inovací. Jeho zánik byl opakovaně oznamován a vždy zrušen. Jedna věc je však jistá: když zhasnou světla a na arénu dopadne reflektor, diváci všech věkových kategorií ztuhnou stejně. Možná je to jediná pravda, kterou si cirkus uchoval přes dva tisíce let.

Oděsa, kavárna. Najednou se rozhouká siréna.
„ Promiň, Fimo, ale povinnost volá.“
„ Cože? Ty jsi dobrovolný hasič?“
„To nejsem, ale manžel Rebeky ano.“

Vejde žena do obchodu a ptá se prodavače: „Mohla bych si prosím zkusit ty šaty ve výloze?“ Prodavač na to: „Ale jistě! Kdybyste ovšem chtěla, máme i kabinky.“

Pepíček píše rodičům dopis z tábora: „Je tu hezky. Hodně jím a odpočívám. Buďte klidní a nebojte se o mě.“
„P.S. Co je to epidemie???“

Statistiky vypovídají o letecké dopravě jako o nejbezpečnější na světě, je daleko bezpečnější než doprava osobními automobily.
Z druhé části statistiky je zjevné, že porovnáním automobilové a letecké dopravy vyplývá, že z té letecké je po nehodě méně mrzáků.

Doktor sděluje manželce, že její muž již brzy umře a že by mu to měla nějak taktně sdělit. Manželka uvaří výbornou večeři, přichystá vínečko a dezertík. Manžel si pochutnává, ale zdá se mu, že jeho milá není nějak ve své kůži. A tak se jí zeptá: „Prosím tě, proč tu pořád kroutíš těma očima? A proč máš v ruce ten metr?“
„Ále, jenom zjišťuju, jestli se tady v kuchyni vytočí rakev.“

Malá poznámka k tomu přechylování příjmení. Můj známý prohlásil, že raději bude souložit s Novákovou než s Novákem.

Ukrajinská osvěta.

25. července 1941 rozpoutali Ukrajinci druhý pogrom na Židy ve městě Lvov. Na rozdíl od prvního pogromu ze začátku měsíce byl tento výhradně v režii Organizace ukrajinských nacionalistů Stěpana Bandery a Němci se jej prakticky neúčastnili.

Masové vraždění bylo provedeno jako vzpomínková akce na Symona Petljuru, ukrajinského národního hrdinu jehož vojáci v letech Ukrajinské lidové republiky 1919-1920 rozpoutali na Ukrajině největší židovský pogrom v moderní historii (do doby II. sv. války). Petljura byl zavražděn v roce 1926 a atentát na něj byl připisován Židům.

Ráno 25.7.1941 Ukrajinské milice a místní civilisté procházeli židovskými čtvrtěmi, hřbitovy a synagogy. Židé byli vytahováni z úkrytů, domů a shromažďováni na veřejných prostranstvích, kde docházelo k masakrům.

Vraždy byly obzvláště kruté – oběti byly ubíjeny tupými předměty, sekány sekerami, bodány noži nebo zastřeleny. Docházelo k příšernému mučení, kdy lidé byli upalováni, živí zahrabáváni do země nebo zaživa rozřezáváni pilou.

Lidé byli nuceni vykonávat ponižující úkoly, například líbat boty útočníků nebo zpívat písně při bití. Ženy bez rozdílu věku byly hromadně znásilňovány, dcery společně s matkami. Děti vražděny před zraky rodičů.

Při masakru bylo zabito asi 5000 osob. Po pogromech bylo ve Lvově na podzim 1941 zřízeno ghetto, kam bylo přesunuto přibližně 120 000 Židů ze Lvova a okolí. Většina z nich byla později deportována do vyhlazovacího tábora Bełżec nebo zavražděna v táboře Janowska. A jistě není náhodou, že ukrajinské stráže v obou táborech byly proslulé svou krutostí. Vězni popisovali časté bití, mučení a ponižování. Strážci běžně používali biče, obušky nebo střelné zbraně k potrestání vězňů za sebemenší přestupky a aktivně se podílely na vyhlazování vězňů.

Když Bulhaři sestřelili civilní letadlo.

27. července 1955 zůstává jedním z nejtemnějších a nejkontroverznějších dnů v historii civilního letectví. V napjaté atmosféře studené války se rutinní mezinárodní osobní let stal terčem vojenských stíhaček, což vyústilo v tragédii, která šokovala celý svět.

Let El Al č. 402, letadlo typu Lockheed L-049 Constellation, odletěl z Londýna do Tel Avivu s plánovanými mezipřistáními v Paříži a Vídni. Během poslední části cesty letěl letoun ve výšce přibližně 18 000 stop, když se nad Jugoslávií náhodně odchýlil od plánované trasy a vletěl do přísně střeženého vzdušného prostoru komunistického Bulharska.

Během několika minut stíhací letouny MiG-15 bulharského letectva letadlo zachytily.

Místo toho, aby civilní letadlo bezpečně eskortovaly ven z zakázaného vzdušného prostoru, stíhačky zahájily palbu.

Svědci a pozdější vyšetřování odhalily, že letadlo Constellation začalo hořet, ale pokračovalo v klesání, zatímco jeho posádka se zoufale pokoušela nasměrovat letadlo k nedaleké řecké hranici. Poškozené dopravní letadlo bylo znovu zasaženo ve výšce přibližně 8 000 stop a poté napadeno ještě jednou, když klesalo do výšky zhruba 2 000 stop.

Letadlo se rozpadlo ve vzduchu a poté v plamenech havarovalo poblíž města Petrich.

Nikdo nepřežil.

Všech 58 osob na palubě – 51 cestujících a sedm členů posádky – přišlo o život.

Bulharské úřady zpočátku tvrdily, že letadlo ignorovalo varování a bylo sestřeleno protiletadlovou palbou. Vzhledem k rostoucímu mezinárodnímu tlaku však Bulharsko přiznalo, že letadlo sestřelily stíhačky MiG-15, a později uznalo, že piloti jednali „příliš ukvapeně“.

Tato tragédie vyvolala celosvětové pobouření.

Izrael okamžitě podal důrazný diplomatický protest a později předložil případ Mezinárodnímu soudnímu dvoru s argumentem, že Bulharsko nese odpovědnost za zničení nevinného civilního letadla. Ačkoli soud nakonec v roce 1959 rozhodl, že nemá pravomoc v této věci rozhodovat, Bulharsko později souhlasilo s odškodněním rodin izraelských obětí.

Mezi oběťmi byl i první důstojník Pinchas „Pini“ Ben-Porat, jeden z průkopníků izraelského letectví. Ben-Porat, vyznamenaný vojenský pilot a bývalý velitel izraelského letectva, se před svým příchodem do společnosti El Al podílel na utváření raných dějin izraelského letectví.

Tato katastrofa byla zároveň první smrtelnou havárií, do níž se společnost El Al zapletla od svého založení pouhých šest let předtím.

Jednou z nejvíce mrazivých připomínek této tragédie byla událost, k níž došlo o několik měsíců později, když se kousky pošty nalezené ve troskách letadla konečně dostaly do Izraele. Na každé obálce byla srdcervoucí známka s nápisem:

„Tato zásilka přežila pád letadla společnosti El Al, které bylo sestřeleno nad Bulharskem dne 27. 7. 1955.

“ Oběti byly společně pohřbeny v Tel Avivu a na jejich památku byla později pojmenována nová izraelská obec Nir Hen. Hebrejská písmena slova „Hen“ mají číselnou hodnotu 58, čímž se vzdává hold každému životu, který byl ztracen na palubě letu 402.

Více než sedm desetiletí poté zůstává zničení letu El Al 402 silnou připomínkou toho, jak mohou geopolitická napětí mít zničující důsledky pro nevinné civilisty. Jedná se o jeden z nejranějších a nejtragičtějších příkladů úmyslného zničení komerčního letadla vojenským letadlem během studené války.

Vzpomínáme na 58 nevinných životů, které byly ztraceny 27. července 1955. Ať nejsou nikdy zapomenuty.

Ukrajinci jsou krutá svoloč

Ludvík Lhoťan

Další šílený pribeh o svinstvu a barbarismu Ukrajinské povstalecké armády. Ti Ukrajinci se chovali hůř jak Němci!
18. 8. 1944 – v obci Pałanyky, pow. Rudky, Ukrajinci zavraždili 19letou Weroniku Stanisławu Suchockou.

„V tento děsivý den odešla za ženou svého bratra Józefa pro jeho oblečení...“ – tak začíná vyprávění Karol Olearczyk vel Olejarczyk.

Svlékli ji donaha, vyřízli jazyk, přivázali ji, sedící na voze taženém koněm, ozdobili zelenými větvemi... a vozili ji po obci jako symbol umírajícího Polska.

Představení trvalo až do soumraku.

Dívali se na to všichni obyvatelé Pałynik a nikdo se nepostavil proti těm vymyšleným mučením.

Nakonec ji odvezli na místo, kde pohřbívali padlou zvěř, tam vykopali malou jámu, do níž ji zasypali zeminou ve stoje, až po krk.

Zkrvavená hlava s nehybnou tváří a slzícíma očima... zůstala na poli samotná.

Všichni ji opustili, ačkoli pláčící oči svědčily o tom, že ještě žije, ale není schopna se z pod země dostat...
Nikdo neví, jak dlouho umírala.

Následující den zločinci zasypali i hlavu zeminou a vytvořili tak náhrobek.

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte **$99.99** přímo do **banky ANZ**,
na náš účet, **ale dejte nám vědět**!
B e j s a k :
BSB 012 030 Acc: 536002848
a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Dekujeme za Pomoc Novinám:

Ross Hedvíček - US$245.13
(Daroval dva Hickory overalls + postage)
Jitka Hosáková - $20.00

Proč mít pesa

Honza Řecký

Tohle jsem chtěl napsat včera, když mi spadl balvan z těla, ale dostal jsem se k tomu až teď, když mám v srdci konečně klid. Asi rok jsem měl na těle v oblasti prsou bulku. Neřešil jsem to. Ale můj Bolt, což je pro ty, kdo to nevědí, úžasný německý ovčák, mi k tomu místu začal pořád čichat. První týdny jsem to neřešil, ale když to čichání bylo den za dnem intenzivnější, já jsem začal mít blbý pocit. Šel jsem na kožní a paní doktorka zjistila, že tam mám prekancerózu, což je potenciálními kožní nádor. Paní doktorka Vojtíšková mi řekla, že stačily jen plus mínus čtyři měsíce a byl jsem mrtvý muž. Tato rakovina je strašně rychlá a nebere zajatce.

Ta věc na mém těle je pryč, jsem oficiálně vyléčen a můj Boltík mi zachránil život. Ten věrný a laskavý kluk vycítil, že mám v těle zlo a neúnavně mě varoval tak dlouho, dokud jsem si to neuvědomil i já. Jak jsem už psal mnohokrát. Věřím tomu, že psi jsou andělé, který nám Bůh ve své nekonečné velkorysosti daroval, aby nás chránili a vedli nás ke světlu. Bolt je můj anděl strážný, zázrak Boží a zachránil mi život.

Ateista se dostane k nebeské bráně. Svatý Petr neví, co s ním, tak se jde zeptat: „Bože, je tu neznaboh, co mu mám říct?“
Bůh na to: „Řekni mu, že tady nejsem.“

Řekl jsem synovi: „Podej mi prosím ty noviny!“
On na to, že jsem archaický dinosaurus ze staré školy a že dnes lidé používají tablet.
Podal mi tedy tablet.
Moucha neměla šanci.

CO BUDE

Volume 6 Issue 021 (711) **MUSÍME SI POMÁHAT** **Október– Říjen**

Katolické mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney Slovenská omša ve slovenskom kostole sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod. České mše svaté snad někdy budou.
Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159
Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnbost v 11, ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pouť) - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086,
Rezervace haly**: 0404 849 888** ;
Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevřená o slavnostech
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney , www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeecscc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**
Restaurace otevřena:
• Sobota: 12:00–22:00 (živá hudba) a • Neděle: 12:00–15:00
Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaugham Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na **slovakcommunitysydney.com** alebo info@slovakcommunitysydney.com alebo priamo na m: 0473 847 619 o. Janusz Skotniczny SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglin Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs. klubu: http://www.csclubsa.com

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au
Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,
Informace: Mobil: 0497 344 377
polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley,Qld.,caa.brisbane@gmail.com

Združení Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinator (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii (Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Starosta- Marek Pesina + Jednatel- Lucka Skaife
Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod
Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři chody $30.- Data: 1.6., 19.7.,16.8.2026
Rezervace zapotřebí.,
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny. (Zuzana Vasich)
)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in Canberra and Region**,** Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevreno prvni a treti sobotu v mesici od 14.30 do 17.00 (2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.
6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016
President: Jitka Smith 0406 026 840
Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969
Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
Web: www.CzechSlovakWA.org
KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program **Už není**

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 - 11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech
Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie** kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia Matulova, 07 3343 3064.
Canbera rádio . 91.1 FM
Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287 4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahojradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00
SBS2 Frekvencie v hlavných mestách
FM **Adelaide** 106.3fm ; **Adelaide** Foothills 95.1fm
Brisbane 93.3fm ; **Canberra** 105.5fm
Darwin 100.9fm ; **Hobart** 105.7fm
Melbourne 93.1fm ; **Perth** 96.9fm
Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 19.října Léta Páně 2026

Výzva k účasti v 55. ročníku Mezinárodní dětské výtvarné výstavy Lidice 2027

Srdečně Vás zveme k účasti v 55. ročníku Mezinárodní dětské výtvarné výstavy Lidice 2027. Soutěž a následná výstava je jednou z největších na světě, každým rokem propojuje tisíce dětí z celého světa.
Valné shromáždění OSN vyhlásilo rok 2027 Mezinárodním rokem udržitelného a odolného cestovního ruchu. Připomíná nám, že cestování a poznávání světa mohou pomáhat budovat porozumění mezi lidmi, chránit přírodu i kulturní dědictví a přispívat k lepší budoucnosti pro všechny.

Pro 55. ročník Mezinárodní dětské výtvarné výstavy Lidice bylo zvoleno téma:
PRÁZDNINY
Prázdniny jsou časem radosti, dobrodružství, odpočinku i objevování nových míst, lidí a zážitků. Pro někoho znamenají cestu k moři, pro jiného tábor, výlet do přírody, návštěvu prarodičů nebo obyčejné letní dny plné her a fantazie.
Téma vybízí k zamyšlení nad tím, jak trávíme volný čas a poznáváme všet kolem sebe. Co pro vás znamenají prázdniny, dobrodružství nebo odpočinek? Která místa vám přinášejí radost, klid či inspiraci?
Těšíme se na práce plné barev, fantazie, emocí a osobních příběhů – na prázdniny skutečné i vysněné, blízké i vzdálené.
UZÁVĚRKA 55. ročníku soutěže je 12. února 2027
Pozor - do tohoto data musí být díla fyzicky v Lidicích.
PŘIHLÁŠKA DO SOUTĚŽĚ:
Pro registraci účasti vyplňte přihlášku, která je ke stažení na www.mdvv-lidice.cz/vyzva/.
Vyplněnou přihlášku a jmenný seznam účastníků přiložte k zasílaným pracím.
Více informací naleznete na vyše uvedene web strance
Těšíme se na Vaši tvorbu!

Zdeněk Toman:

Dokončení z první strany

V Polsku propuká v létě 1946 antisemitistické běsnění (pogrom v Kielcích zanechal desítky mrtvých včetně žen a malých dětí). Tisíce židovských uprchlíků prchají přes hranice do českých zemí – často tajně a bez dokladů. Zpočátku jsou pochytáni a vraceni zpět, československé úřady si s nimi nevědí rady.

Situaci však bedlivě sleduje americký Židovský distribuční výbor (JDC) a podzemní organizace Bricha, které chtějí tyto lidi dostat do Palestiny, kde se rodí nový židovský stát. Ředitel pražské pobočky JDC Gaynor Jacobson přijíždí v roce 1946 do Prahy a hledá, kdo by dokázal otevřít cestu pro masový exodus pronásledovaných Židů. Jan Masaryk ho opatrně odkazuje na jedno jméno: Zdeněk Toman.

Toman chápe, že jde o historickou příležitost – a také tuší, že z ní lze vytěžit značný kapitál. Uzavírá s Jacobsonem tichou dohodu: československé hranice se „otevřou“ a uprchlíci budou moci projet, ovšem za každého emigranta zaplatí JDC předem dohodnutou částku.

Peníze předává Jacobson v hotovosti a Toman je inkasuje mimo oficiální evidenci. Humanitární akce s vydatnou pomocí korupce nabírá rychlý spád. Od léta 1946 do konce roku 1947 projde československým územím zhruba 200 000 židovských uprchlíků z Polska, SSSR, Maďarska, Rumunska a dalších zemí.

V Polsku propuká v létě 1946 antisemitistické běsnění (pogrom v Kielcích zanechal desítky mrtvých včetně žen a malých dětí). Tisíce židovských uprchlíků prchají přes hranice do českých zemí – často tajně a bez dokladů. Zpočátku jsou pochytáni a vraceni zpět, československé úřady si s nimi nevědí rady.

Situaci však bedlivě sleduje americký Židovský distribuční výbor (JDC) a podzemní organizace Bricha, které chtějí tyto lidi dostat do Palestiny, kde se rodí nový židovský stát. Ředitel pražské pobočky JDC Gaynor Jacobson přijíždí v roce 1946 do Prahy a hledá, kdo by dokázal otevřít cestu pro masový exodus pronásledovaných Židů. Jan Masaryk ho opatrně odkazuje na jedno jméno: Zdeněk Toman.

Toman chápe, že jde o historickou příležitost – a také tuší, že z ní lze vytěžit značný kapitál. Uzavírá s Jacobsonem tichou dohodu: československé hranice se „otevřou“ a uprchlíci budou moci projet, ovšem za každého emigranta zaplatí JDC předem dohodnutou částku.

Peníze předává Jacobson v hotovosti a Toman je inkasuje mimo oficiální evidenci. Humanitární akce s vydatnou pomocí korupce nabírá rychlý spád. Od léta 1946 do konce roku 1947 projde československým územím zhruba 200 000 židovských uprchlíků z Polska, SSSR, Maďarska, Rumunska a dalších zemí.

Denně jde zprvu o několik stovek osob; po pogromu v Kielcích v červenci 1946 se tempo zvyšuje až na 12 000 lidí za den. Uprchlíci překračují hranici nejčastěji v oblasti Náchoda a pokračují v uzavřených vlacích do amerických okupačních zón v Německu či Rakousku. Odtud putují do táborů pro vysídlené osoby v Itálii a posléze lodí do Palestiny.

Mezinárodní dohody sice takové přesuny neumožňují, ale v poválečné střední Evropě ještě platí jiná pravidla – a Toman dokáže využít každé skuliny. Když západní diplomaté protestují proti masové migraci, Toman občas „pro jistotu“ přikáže hranice na pár dní uzavřít. Okamžitě tím ovšem signalizuje, že za opětovné otevření bude třeba zaplatit víc. Jacobson platí. Peníze – eufemisticky nazývané „tranzitní poplatky“ – proudí do Tomanovy pokladny. Je pravděpodobné, že z nich Toman částečně financuje rozvoj vlastní zpravodajské služby, část odevzdává do stranické kasy KSČ a nezanedbatelný díl si ponechává pro sebe. Osobní prospěch a „vyšší dobro“ se v jeho osobě protnuly způsobem, který dodnes jitří morální emoce.

Dodnes se vedou spory, jak vnímat roli Zdeňka Tomana v této operaci s krycím názvem Bricha. Jedni ho označují za cynického obchodníka s lidmi. Druzí za hrdinu, který jako jediný z československých papalášů riskoval kariéru pro záchranu Židů prchajících před novým nebezpečím. Faktem zůstává, že nebýt této tiché dohody, většina uprchlíků by zřejmě uvázla v poválečné Evropě.

„Jsem přesvědčen, že bez Tomanovy pomoci by tranzit čtvrt milionu Židů přes Československo vůbec nebyl možný,“ říká historik Martin Šmok. Za svou ochotu si Toman nechal královsky zaplatit – ale desetitisíce lidských životů byly díky tomu uchráněny před možnou zkázou.

Pozdější izraelský premiér David Ben Gurion ostatně prohlásil, že bez československých zbraní by stát Izrael nevznikl. A právě i na dodávkách zbraní pro nově se rodící židovský stát se Toman aktivně podílel. Už v roce 1947 pomáhá zprostředkovat tajné dodávky československých zbraní do Palestiny.

Přebytečná výzbroj české armády i kořistní německé zbraně putují přes zprostředkovatelské firmy na Blízký východ – oficiálně do Afriky, ve skutečnosti vyzbrojuje jednotky v izraelské válce za nezávislost.

Toman si za tuto operaci směr Sion připisuje další nemalé částky na konto a později ji prezentuje jako projev svého „vnitřního přesvědčení“. O faktu, že na ní osobně vydělal, taktně pomlčí.

Na sklonku roku 1947 stojí Zdeněk Toman na vrcholu moci. Vypadá to, že dokázal nemožné: z nemajetného židovského studenta se během dvaceti let stal bohatý, obávaný muž v srdci Evropy.

Ze zákulisí potichu řídí toky peněz, ovlivňuje politiku a zároveň si získává vděčnost tisíců zachráněných. Toman sám sebe rád vidí jako nepostradatelného kmotra nové republiky. Jenže kola dějin se zanedlouho obrátí proti němu. To, co ho vyneslo vzhůru – všetečná zvídavost, bezohledná chytrost a spojenectví s kdekým – se mu nakonec stane osudným.

Pád do nemilosti

Únor 1948: komunistický převrat. Strana, které Toman tolik let sloužil, uchopila neomezenou moc. A právě tehdy nastává obrat – Toman se stává nepohodlným. Byl komunistou, ale věděl příliš mnoho o příliš mnoha vlivných lidech, poznamenal historik Igor Lukeš.

Toman udržoval úzké styky se západními diplomaty (zejména s Američany z UNRRA a JDC) a scházelo se u něj příliš mnoho kompromitujících informací. Mnozí papaláši si od něj nechali opatřit valuty či zakázané zboží a teď cítili, že by je to mohlo ohrozit.

Navíc po konsolidaci moci již Sověti a jejich čeští stoupenci nehodlali trpět žádná „centra odporu“ – a Toman se svými vazbami na Západ a rostoucí sebestředností začal být trnem v oku i svým dosavadním patronům.

V lednu 1948 dává Rudolf Slánský ruce pryč od svého bývalého chráněnce. 12. ledna 1948 je na Zdeňka Tomana vydán zatykač. Zprvu je vše tajné: ministr Nosek pošle Tomana na „nucenou zdravotní dovolenou“ mimo Prahu, kde je fakticky držen v domácím vězení a odstřižen od kontaktů.

Tomanova žena Pesla se sice vydává za Noskem, aby zjistila, co se děje – dostane ale pouze vágní ujištění, že „se nemá čeho bát“. Ve skutečnosti se kolem jejího muže pomalu stahuje smyčka.

27. dubna 1948 vtrhne do bytu Tomanových v pražské Wilhelmově ulici ozbrojené komando StB a Tomana zatýká. Při prohlídce v jeho domácí pracovně agenti nacházejí ukryté poklady: zlaté pruty, bedny perských koberců, dvě vzácné malby a další cennosti, jejichž legální původ nelze doložit.

To bohatě stačí k obvinění. Šéf rozvědky je obžalován ze zneužití funkce a ze spekulací s valutami na černém trhu za účelem vlastního obohacení. Vyšetřovatelé mu jasně sdělují, že ho s největší pravděpodobností čeká trest smrti.

Zdeněk Toman, kdysi všemocný muž zákulisí, se ocitá v rolích, které znal dosud jen z druhé strany – je bezmocným vězněm a budoucím obžalovaným v politickém procesu.

Výslechy jsou tvrdé, ale Toman od samého počátku odmítá spolupracovat. Mlčí, zapírá, dokonce hrozí sebevraždou. Možná věří, že má ještě nějaké eso v rukávu, možná jen blafuje. Každopádně StB mění taktiku: rozhodne se na Tomana zatlačit skrze jeho nejbližší.

8. května 1948 je zatčena i Tomanova manželka Pavla a podrobena opakovaným výslechům. Když se dozvídá o manželově žalostné situaci, hroutí se. Téhož dne večer – jak už víme z úvodu – skáče z okna a končí svůj život.

Její zoufalý čin možná nebyl úplně dobrovolný: objevují se spekulace, že mohla být k sebevraždě dohnána nebo přímo zavražděna, aby tak úřady demonstrovaly Tomanovi, že bude lépe, když se „podvolí“ a přizná.

Pravdu se už nedozvíme. Jisté je, že StB pospíchá zamést stopy – tělo Pavly Tomanové je okamžitě zpopelněno bez řádné pitvy. A Tomanovi zůstává poslední citová kotva: jeho syn. Osmiměsíční Ivan je po matčině smrti státními orgány odebrán z rodiny a mizí na neznámém místě. Zdeněk Toman, izolovaný v cele na Karlově náměstí, o tom v tu chvíli netuší zhola nic.

Útěk za hranice

Vraťme se o několik týdnů zpět. Toman sedí v temné cele vazební věznice v justičním paláci na Karlově náměstí a přemýšlí o útěku. Zoufalý čin jeho ženy Pesly se před ním nepodaří utajit – tragickou zprávu se dozvídá od spoluvězňů už několik dní po jejím skonu.

To v něm zřejmě zlomí poslední zábrany. Pochopí, že pokud neuteče, čeká ho šibenice, a jeho syn možná také nepřežije. V červenci 1948 se Toman má přesouvat z relativně volnější cely v centru Prahy do obávané věznice na Pankráci. Rozhoduje se jednat – a udělat nemožné.

Režim vazby v justičním paláci je překvapivě laxní. Někteří strážní mají se zatčenými prominentními komunisty soucit – vždyť ještě včera to byli jejich šéfové. Pokud mají bachaři dobrou náladu, dovolí vězňům i pár minut telefonátu domů či s přáteli.

Toman takto několikrát po telefonu obezřetně kontaktuje známé (mluví anglicky, aby dozorce ničemu nerozuměl). Podaří se mu přemluvit jednoho ze strážných, aby nepozorovaně donesl jeho dopis přátelům venku – žádá v něm o pomoc s útěkem.

Síť starých známých v podsvětí stále funguje. 22. června 1948 nastává chvíle: strážný Tomana vyvede z cely s úkolem umýt vězeňské toalety. Na chvíli ho nechává samotného a jde si „po svých“.

Toman je vysoký a silný – postaví dva kbelíky na sebe, vyleze na ně a protáhne se malým okénkem, které na záchodě někdo zapomněl opatřit mřížemi. Podaří se mu seskočit na chodbu soudu. Má na sobě stále civilní šaty, ne vězeňský úbor, a proto klidně prochází kolem vrátnice ven.

Dokonce prý zasalutuje uniformovanému dozoru, aby budil dojem, že k nim patří. Pár minut nato už kráčí pražskými ulicemi jako svobodný muž. Když za ním stráže spustí poplach, je dávno pryč.

Za únik z přísně střežené vazby padá později trest pro jedenáct dozorců – část jich musela být podplacena. Je fakt, že mnozí kolegové Tomanovi útěk přáli. Jak suše konstatoval jeden stranický funkcionář: „Polovina ministerstva vnitra, která s Tomanem spolupracovala, měla zájem na tom, aby zmizel, a pátrání proto sabotovala…“.

Mezitím se Toman skrývá v konspirativním bytě u známého za Prahou. Kamarádi z podsvětí ho zásobují jídlem a obstarávají převaděče. 18. července 1948 Zdeněk Toman tajně překračuje hranici u Chebu, po jedné z těch pašeráckých stezek, které kdysi sám nechal vyšlapat pro své agenty.

Přechází do americké okupační zóny v Bavorsku – a definitivně uniká z dosahu československých úřadů. Je mu 39 let, je hladový, unavený, na útěku… ale živý.

Život ve stínu v exilu

Za „železnou oponou“ mezitím probíhá zatykač na Tomana v jeho nepřítomnosti. 23. června 1949 je v Praze odsouzen ke trestu smrti a propadnutí veškerého majetku. Komunistický soud ho viní z pašování cenností a dokonce ze spoluúčasti na údajně nezákonném propuštění jistého vězně Kargula (během Tomanova působení v rozvědce).

Odvolání je zamítnuto v dubnu 1950 s tím, že „uložený trest je přiměřený“. V Tomanově vlasti zanechal útěk spoušť: režim tvrdě trestá členy jeho rodiny. Sestra Aurelie (Aranka) je zatčena, brutálně vyslýchána a odsouzena na 15 let těžkého žaláře za velezradu.

Ve vězení stráví přes deset let – propouštějí ji až počátkem šedesátých let a vzápětí odchází za další sestrou do emigrace v Americe. Nikdy nepřestane pátrat po zmizelém synovci Ivánkovi, ale marně.

Chlapec pro státní bezpečnost představuje trumf, který zůstane utajen po desítky let. Zdeněk Toman oficiálně „zmizel beze stopy“ – a jakékoli dotazy jeho příbuzných úřady ignorují nebo úmyslně odvádějí do prázdna.

Co se v té době skutečně děje s Tomanovým synem? Malý Ivan Toman je zpočátku umístěn do kojeneckého ústavu v Praze na Štvanici, poté ho StB několikrát tajně přemístí do různých dětských domovů, aby unikl pozornosti rodiny.

Nakonec je v září 1948 zinscenována legenda o „nalezeném sirotkovi“ v Jihlavě. Kojence se ujímají prověření členové KSČ – manželé Ludmila a Jiří Rohanovi, přičemž pan Jiří je řidičem StB. Rohanovi dostanou od údajné matky odměnu deset tisíc korun a podvržený dopis na rozloučenou, který tvrdí, že matka odchází na Západ a syna (Michala) nemůže vzít s sebou.

Chlapec dostane nové jméno Michal Rohan, s datem narození 2. listopadu 1947 (místo skutečného října). Jeho pravou identitu znají jen tři muži: řídící důstojník StB Jindřich Veselý (kterého Pesla Tomanová v dopise prosila o pomoc s výchovou syna), kapitán Alois Samec (jenž celou akci řídí a dítěti obstarává nový domov) a ministr vnitra Václav Nosek.

Michal alias Ivan nikdy nepozná své biologické rodiče. Roste v úplné nevědomosti ve vzorné komunistické rodině po boku vlastních dětí manželů Rohanových. 7. března 1961 však jeho mladý život tragicky končí – třináctiletý chlapec umírá v pražské Vojenské nemocnici po padesátidenním kómatu, poté co utrpěl úraz hlavy při nešťastném pádu v parku Stromovka.

Cizí zavinění se neprokáže. Je pohřben v urnařském háji motolského hřbitova pod falešným jménem, nad nímž truchlí jen náhradní rodiče a dvě tety – Aurelie a Lenka, které po letech zjistí, co se stalo. Zdeněk Toman se o smrti svého jediného syna dozví až o tři desetiletí později.

Jakmile se Tomanovi podaří v létě 1948 uprchnout na Západ, nezahálí. Rychle se nabízí do služeb americké rozvědky. Podle dochovaných zpráv ho vyslýchá vojenská kontrarozvědka CIC, které Toman ochotně poskytuje cenné informace. Prozradí například kompletní síť československých agentů operujících v Bavorsku – Američané ji obratem zlikvidují.

Zmiňuje se údajně i o jistém Arturu Londonovi, což je francouzský komunista českého původu: západní noviny jej záhy označí za agenta Kominterny a francouzské úřady mu zakážou návrat do Paříže. Pro nové pány na Západě však Toman představuje jen jednoho z mnoha přeběhlíků.

Československá vojenská rozvědka (OBZ) dokonce zvažuje jeho fyzickou likvidaci v Německu, ale i to je nakonec vyhodnoceno jako zbytečné riziko. Toman má peníze a kontakty – nepotřebuje se vydávat všanc.

Po krátkém pobytu v Německu a ve Francii se natrvalo usazuje za oceánem. Od roku 1949 žije ve Venezuele, kde už od války působí jeho starší bratr Ármin. V Caracasu se Zdeněk Toman vrací ke jménu Zoltán a nastupuje do rodinné firmy Gexim, která obchoduje s průmyslovými stroji.

Během let v exilu znovu dokáže zbohatnout – vede si výborně jako obchodník a postupně se propracuje mezi tamní podnikatelskou elitu. Podruhé se žení: jeho vyvolenou se stává Maria Marinadi, která už má z dřívějška tři dcery. Zdeněk se zdánlivě změnil: z bývalého šéfa rozvědky a nezákonného kšeftaře se stává vážený člen krajanské komunity.

Nadále ho však pronásleduje neklid – snad výčitky svědomí, snad nikdy nekončící hledání smyslu života. Štědře rozdává peníze na dobročinné účely. Milióny dolarů posílá do Izraele různým kulturním a vzdělávacím institucím, zřejmě aby si vykoupil pověst.

Ben Gurionova univerzita v Negevu mu uděluje čestný doktorát a pojmenovává po něm novou budovu – přesně tu, na jejíž stavbu Toman věnoval 5 milionů dolarů. V Izraeli i USA přebírá Toman několik ocenění za charitativní aktivity. Pro tamní veřejnost je to zámožný filantrop – o jeho temné minulosti vědí jen nemnozí.

Pravdu o osudu svého syna Ivana se Zdeněk Toman dozvídá až počátkem 90. let po pádu komunismu, kdy v Praze vzniká Úřad pro dokumentaci a vyšetřování zločinů StB. Ten mu teprve odhalí, že Ivan nesl jiné jméno, že vyrůstal v náhradní rodině a že v roce 1961 tragicky zemřel.

Toman tu zprávu přijme, ale nikdy jí úplně neuvěří – někde uvnitř v něm doutná naděje, že by jeho syn mohl být naživu. Ostatně do konce svého života odmítne navštívit synův hrob v Praze, údajně i ze strachu o vlastní bezpečnost.

Po Sametové revoluci 1989 dochází v Československu k Tomanově rehabilitaci. Soud ruší nespravedlivý rozsudek smrti z roku 1949 a oficiálně ho zprošťuje všech obvinění. Zdeněk Toman je sice právně očištěn, přesto do vlasti nepřijíždí. Vymlouvá se na nemoc, ale spíše jde o pocit křivdy – a možná i o vědomí, že by doma na něj čekala spíše hanba než uznání. Zůstává tedy v zahraničí. Nejblíže k rodné zemi se dostane jen jednou, když v 90. letech navštíví Vídeň. Do Prahy se nepodívá už nikdy.

Zdeněk Toman umírá 20. prosince 1997 v mexickém letovisku Cabo San Lucas, kam se uchýlil na sklonku života. Je mu 88 let. Pohřben je zpočátku v kalifornské Santa Barbaře, později jsou jeho ostatky převezeny do Caracasu ve Venezuele – tedy do země, která mu poskytla druhý domov.

Většinu svého majetku odkazuje Toman druhé manželce Marii a jejím dcerám. Část bohatství rozdal ještě před smrtí: vzácné obrazy daroval Izraelskému muzeu v Jeruzalémě a už zmíněných 5 milionů dolarů odkázal Ben Gurionově univerzitě. Myslel však i na syna Ivana – v poslední vůli mu vyhradil 10 tisíc dolarů, přestože tušil, že se jich už nikdo neujme.

Nesrovnalosti kolem Pavlovy dovolené.

Hrad mlčí o „chybě v plánování“ a chabé utajení

Jakub Kopřiva,Daniel Kraus

Už počtvrté v letošním roce Hrad informoval, že prezident Petr Pavel odjel na „soukromou cestu“. Jinými slovy na dovolenou. Prezidentská kancelář pak vždy tají, kam hlava státu vyrazila. Přesto se většinou někdo pochlubí s fotkou, na které je Pavel zachycen, a utajení tak padá. Poslední říjnová dovolená je ale pro prezidenta přece jen jiná – vynechá kvůli ní komunální volby.

Je to přitom prezident republiky, kdo vyhlašuje volby. A termín těch komunálních celkem jasně určuje i zákon. „Volby do zastupitelstev obcí se konají (…) v prvním celém týdnu měsíce října roku, v němž (čtyřleté) volební období uplyne,“ píše se hned v prvním paragrafu zákona o volbách do zastupitelstev obcí.

Podle vyjádření prezidentské kanceláře jde o „chybu v plánování“, která prezidenta „mrzí“.

Prezidentská kancelář ale na zaslané otázky novinářů nereaguje. A to ani na tu, proč Hrad tak tají, kam se Pavel vydal. V oficiálním prohlášení se Hrad pouze omezil na to, že jde o zemi mimo Evropskou unii. „Vzhledem k soukromému charakteru cesty nesděluje kancelář prezidenta republiky konkrétní místa,“ uvedl Hrad.

Havel Václav

Když už tady někteří dojatě vzpomínají na Václava Havla při příležitosti jeho narozenin, je zapotřebí jim připomenout, co byl tento... zač.

Raději posílám článek převzatý z netu, protože má slova by nebyla tak slušná, vzhledem k tomu, že jsem ho osobně zažila ještě za komunismu, kdy byli moji rodinní příslušníci jako odpůrci komunistického režimu týráni v uranových dolech, zatímco on si užíval blahobytu nám napsala naše čtenářka.

Vydavatel: Článek uveřejňujeme pro zajímavost, koluje na internetu, a paní Loukotková nám jej poslala. O Havlovi a jeho rodině osobně nic nevím ani pana Havla jsem nikdy nepotkal, a většinu informací v článku ani neumím komentovat. Havel pocházel z vlivné a bohaté pražské podnikatelské a intelektuálské rodiny (jeho děd nechal postavit Lucernu), což vedlo k šíření různých mýtů či dezinformací o židovském původu, ty se však nezakládají na pravdě. Autora také neznám

Autor: Jan Lužný

VÁCLAV HAVEL dostal se k majetkům? Mnozí věděli, ale nikdo to nechtěl slyšet!

Po 17. listopadu 1989 nabyl v restituci rozsáhlý majetek. Pozadí transakce, první, která prolomila Benešovy dekrety, je však zatemněna i objevuje se jméno pražského pozemkového krále, miliardáře Miloše Červenky.

Havlovy patřili k nejbohatším v Praze, již na počátku 20 stol. Otec i strýc byli členy zednářské lóže "Bohemia". Financovali Sionistické organizace, zednářské lóže, PEN-klub byli členy Rotary-klubu. Současné bohatství=restituované majetky jsou dílem strýce filmového podnikatele. Významnou měrou na majetku rodiny se podílel otec Miloš a Václav Havel st. majitel stavební firmy a stavitel Lucerny.

Vztahy Václava st., se svým synem Milošem však byly později poznamenány synovou neutajovanou homosexualitou. Asi nejproslulejším projektem Milouše, bylo vybudování barrandovských studií, které budoval spolu s podnikatelem Osvaldem Koskem. Miloš řídil i filmovou společnost Lucerna-film a bohatl na dovozu a promítání amerických filmů.

Po začátku války vstoupila na Barrandov německá správa a ateliéry se nebývale rozrostly. Točila se řada filmů, na kterých se podílela tehdejší elita českých herců. Rodina Havlů patřila k prominentním lidem, svědčí o tom fakt, že Miloš a senior Václav spolupracovali nejen s okupační správou, ale také s Gestapem a SD (Sicherheitsdienst). V Lucerně (která byla vlastnictvím Havlů) ustavili rezidenturu SD a zřídili konspirativní byty. Zde získávali občany ke spolupráci s SD a Gestapem.

Miloš zajišťoval pro Gestapo a SD večírky, hony a zábavy s děvčaty adoptoval německou národnost i občanství. Dostal doklady na německé jméno a příjmení. Pracoval zpočátku jako agent, pak jako řádný úředník pražského Gestapa. Dostal také celou řadu osob do koncentráků samo i vězení.

Po válce byl zařazen pod svým německým jménem na listinu válečných zločinců! Byl také obžalován, obvinění bylo za nejasných okolností staženo. Existují doklady o stycích s StB kde podepsal spolupráci. Poté odcestoval do Německa.

V Západním Německu požádal jako "pronásledovaný" český Žid za války o odškodnění za majetek, který ztratil. V průběhu války totiž prodal polovinu barrandovských studií německé správě za cca 7 milionů korun, což považoval za podhodnocenou, prý byl přinucen. Západoněmecký rehabilitační soud nároky Milouše uznal a plně jej odškodnil.

Vraťme se však k Václavu Havlovi.(Venca flaška)

Ten se až moc angažoval v Chartě 77, ve které byla řada (bývalých) komoušů, tzv. "osmašedesátníků". Namátkou uveďme jména Ludvík Vaculík, Pavel Kohout, Jiří a Miloš Hájkovi, Jaroslav Šabata, Karel Šiktanc a další. Flaška byl členem KSČ až do roku 1967..

Všichni mluvčí Charty 77 byli údajně Židé, neb zednáři. Flaška nebyl řadový disident. Jezdil si v lepším autě, než tehdy předseda komanců.(vlastnil luxus Meďoura), obýval rozlehlý a komfort byt na Rašínově nábřeží, stejně tak měl k dispozici svou usedlost Na Hrádečku, kde mohl nerušeně pořádat své disidentské seance.

Flaškův čas přišel v listopadu 89, když na Letné z balkonu Melantrichu mával nadšeným statisícům doufajících. V témž roce byl komunistickým parlamentem jednomyslně zvolen prezidentem, když skládal slib přísahal symbolicky na komunistickou ústavu. Neštítil se mávat nadšeným doufajícím davům a poté přísahat věrnost komunist. ústavě.

V roce 90 se uvažovalo, jak uskutečnit restituce sobě a svým nejbližším především v jakém rozsahu. Flaška měl v Občanském fóru (OF) vždy rozhodující slovo, prosadil široké a rozsáhlé restituce.

Vzhledem k hrozbě nároků sudetských Němců, se parlament rozhodl navracet majetky zabavené teprve po 25.2.1948.

Způsob, jak se dostal k majetkům strýce i dědy, je tajemný. Strýc Miloš byl po válce označen jako kolaborant a jeho majetek znárodněn podle Benešových dekretů. Proto se na ně klasické restitut předpisy o navracení majetku ztraceného po roce 48, nevztahují.

Přesto jako první dostal veškerý majetek, o který si jen požádal. Možná proto flaška se bojí tématu Benešových dekretů jako čert kříže. Na přímou otázku na názor: uvedl pro BBC v roce 2002: "Já jsem se k tomuto velmi důležitému a citlivému tématu vyjádřil už mnohokrát, ale vždycky jsem se vyjádřil, když jsem JÁ chtěl a ne tehdy, když jakási ZHYSTERIZOVANÁ atmosféra mě k tomu nutila, JÁ zůstanu věrný této tradici, pokud jde o ty dekrety."

Jednoznačné stanovisko k Benešovým dekretům však nikdy NEPOSKYTL a dobře ví PROČ . O pozadí jeho restitucí se nemluvilo a žádný novinář se jimi v 90tkách netroufl zabývat.

Flaška je pěstovanou ikonou tzv. sametové revoluce nejen sluníčkáři ještě dnes a falešně sametového "národního obrození". Restituce příjemně obšťastnili řadu disidentů Charty 77. Chartisté, na které nic nezbylo, si dokumenty k restituci alespoň padělali. Učinila tak i Havlova spolupracovnice a disidentka Charty 77 Marta Chadimová, její restitut podvod s NEMOVITOSTMI na Loretánském náměstí v Praze byl však odhalen a před odsuzujícím rozsudkem jí zachránila jen milost od flasky. Devastaci této země začal Havel, když společně s Tošovským a dalšími posvětil prodej více než 50-ti tun českého zlata Němcům za symbolickou cenu, jako omluvu za odsun sudetských Němců (existuje o tom dokument, takže stačí chvíli hledat na internetu). Přitáhl sem Schwarzenberga, se kterým pak vesele rozdávali majetky svým kamarádům cizákům v restitucích, atd., atd. Ostatní vlády pak šly v jejich likvidačních šlépějích. A v roce 2004 jsme se dostali do úplné řiti vstupem do nacistické EU. Zbavili jsme se moskevského diktátu jen proto, abychom se stali součástí ještě horšího, bruselského diktátu, takže řízená likvidace nabírala na síle. Všechno se zlikvidovalo a prodala se cizincům i voda. Fialova vláda už nemá z čeho krást, tak klidně prodá i vlastní národ. Brusel nařizuje, tak Fialovi nezbývá nic jiného než okrádat české občany a brát si miliardové půjčky pro zájmy cizích zemí. Takže Babiš to nezačal, ten jen pokračoval v odkazu Havla a v plnění nařízení z Bruselu. Na počátku 90. let se u restitucí jeho majetku objevuje jméno Miloše Červenky, současného miliardáře a pozemkového magnáta v Praze. Absolvent moskev. MGIMO (aneb "Akademie KGB") Červenka také flašky majetek spravoval a fungoval jako jeho "peněženka". Naskýtá se proto otázka, pro koho dnes agent Červenka svůj OBROVSKÝ majetek spravuje.

Havlovy úzké vztahy na staré struktury v souvislosti s jeho majetkem ukazuje i známá transakce, když prodal svou polovinu paláce Lucerna společnosti Chemapol vedené agentem StB Václavem Junkem. U této transakce asistovala šedá eminence jménem Červenka. Dnes je (bývalý) majetek Havlů zdevastován a pomalu chátrá. Důkazem toho jsou jak Barrandovské terasy, tak Lucerna.

Havel však rozhodně nezchudl, svá aktiva má uložené jinde. Vyzní trefně při jedné společenské akci k nazvání za "jednoho z nejlepších synů národa" vybrán jistý deviantní fotograf obscénních polo pornografických snímků a sál plný OVCÍ nadšeně tleská. Důkazem instalovaná "česká kulturní jelita" utápí v bahně pokrytectví a bezpáteřnosti.

Flaška zneužíval ideály, kterými se zaštiťoval. Ač celý život žil s maskou bojovníka s totalitou a s komouši v období Charty 77 s (bývalými) komouši ochotně spolupracoval. Jak už bylo řečeno byl sám bývalým komoušem.

Po jeho úspěšném 17.listopadu 89 Flaška v čele Občanského fóra (OF) zajistil, aby si komoušská mafiózo elita udržela moc ve státě. Symbolicky jmenoval federálním premiérem bývalého komouše ministra Mariána Čalfu. Flaška také obnovil všechny společnosti ve státě i zednářské lóže, jejichž členy se stali téměř všichni vyvolení členové Charty 77 a OF "Očekávám Funkci" vlády a diploš sboru, kteří byli povoláni pro budoucnost k vybraným rolím jak zemičku si rozebrat.

V březnu 89 v soukromých pražských bytech připojovala k TV videokazeta VHS s Havl hrou "Asanace", natočena malou divadelní scénou v deutsch. Na konci děje hry byl připojen asi 8minut fotograf. přehled autor života. Na 1 snímku je se všemi rituálními symboly svobodných zednářů korunován králem.

Byl zasvěcen do zednářské lóže v roce 68 při svém pobytu v USA. Do lóže byl uveden Arthurem Millerem, bývalým americkým komoušem. Dostalo se mu 30. stupně zasvěcení podle amerik rituálu (Ritual of Knight Kadosh z roku 1879). Etika rytířů 30. svěcení (Kádoš) je v rituálu charakterizována takto: "Moi, rien que moi, tout ŕ moi, tout pour moi, et cela par tous les moyens quels qu´ils soient", tj. JáÁ nic než JÁ, Všechno MĚ, Všechno pro MNE a to Všemi prostředky, LHOSTEJNO jakými. Stupeň rytíř Kádoš je podle rabína Ha-Kadoshe. V zednářském řádu Kádoš existuje 7 stupňů. Flaška byl zasvěcen ve stupni 1. jako Le Kadosh Israelite (Kádoš Izraelita). Svým stupněm zasvěcení byl Havel předurčen (vyvolen) pro výkonnou politickou roli. V den své inaugurace předstoupil před veřejnost v KRÁTKÝCH nohavicích svých kalhot, což v nezasvěcené veřejnosti vzbudilo rozpaky, zasvěcenci v celém světě však věděli, že patří králi BOSÁKŮ.

Krátce po svém zvolení prezidentem navštívil Izrael, kde s rabínskou ČEPIČKOU na hlavě převzal čestný doktorát. Vídeňský Kurier přinesl fotografii Havla, na níž s židovskými modlícími řemínky na hlavě, opřen o Zeď nářků, šeptá hebrejské modlitby a skládá přísahu.

Flaška dokonalý symbol FALEŠNÉ Pokřivené morálky NAŠÍ společnosti. Na úpadku národního cítění se podepsal více, než celý komunistický režim. Ten, kdo jej uznává a uctívá jako "morální symbol", tímto zároveň přijímá tuto POKŘIVENOU morálku.

Stroupežnický

Jan Valtr - Médium

První dramaturg Národního divadla Ladislav Stroupežnický, v mládí sadista a tyran, dohnal bratra Mikoláše Alše k sebevraždě

Zvíkovský rarášek nebo Naši furianti. Lidové taškařice z vesnického prostředí dob dávno minulých. Divadelní předchůdci televizních komedií Zdeňka Trošky. Ze starší generace je málokdo viděl v divadle a nikdo je nečetl. Střední a mladá generace je zcela mimo. Ani jméno autora neslyšeli. Ladislav Stroupežnický.

Možná si někdo jeho jméno vybaví v souvislosti s Cimrmany, v jejichž představení Stroupežnický, už uznávaný dramaturg Národního divadla, nepochopil jejich hru Čechové na Řípu.

Jenže v druhé polovině 19. století si Stroupežnického jméno pamatovali moc dobře obyvatelé jihočeských Cerhonic, kde vyrůstal.

Termín „sadista“ český venkov neznal, stejně jako termín „gay“. Znal pouze slova jako darebák, grázl, dacan a syčák. Zpovykaný a rozmazlený kluk od Stroupežnických.

Stroupežnického otec byl správcem premonstrátského opatství v Cerhonicích, takže rodina to byla „hogo fogo“ a panský synáček měl pocit, že je nedotknutelný. A také byl.

Zvěsti o jeho „zvláštním“ vztahu ke zvířatům se brzy roznesly po vesnici, ale nikdo nic neřekl. Bylo lepší si hledět svého a neplést se do význačné rodiny, která měla styky.

Malý Láďa chytal ptáky, kterým vypíchnul oči a s potěšením sledoval, jak se zmateně točí v kruhu, neschopni orientace a letu. Obzvláštní zálibu měl v králících. S rozkoší jim uřezával dlouhé uši a jejich nářek plný bolesti mu zněl jako nebeská hudba. Veverka, která uvízla v jeho pasti, skončila s uřezaným ocasem a když došly nápady, zvířata pouze zabil. Ladislav Stroupežnický už od dětství trpěl sadistickými sklony, které zatím ukájel na zvířatech.

Otec usoudil, že by ho reálka v Písku mohla zklidnit a umravnit, v čemž se spletl. Studenta Ladislava vyhodili už po dvou letech. Kázeňských prohřešků bylo víc, ale když si spletl kopací míč se spolužákem, musel se poroučet a ani jeho vlivný otec na tom nemohl nic změnit.

Přátelství s rodinou Alšových odnesl nadějný a velice talentovaný malíř Jan, bratr Mikoláše Alše. Ladislav byl kluk jak panna s jemnou něžnou tvářičkou a světlými kudrnatými vlasy. Jan Aleš k němu přilnul a z přátelství se vyvinul vztah dvou dospívajících chlapců. Jenže jeden zahořel láskou a druhý měl jen další oběť svých hrátek. Vztah skončil na Velký Pátek roku 1867.

I přes svoji náklonost k Ladislavovi si Jan Aleš našel dívku. Jakmile se to jeho trýznitel dozvěděl, hned začal vyhrožovat, že jeho dívce sdělí něco velice zajímavého. Jan ihned pochopil, co by to znamenalo, vzal doma pušku s tím, že jde na čápa. Našli ho s prostřeleným srdcem. Za velké účasti pohřebních hostů položil Ladislav na rakev svého přítele kytici rudých růží.

Za tři měsíce zazněl další výstřel, který tentokrát změnil život samotnému Stroupežnickému.

Bylo mu sedmnáct a rozhodl se zahrát si tentokrát na kladného hrdinu. Na polích často pytláci kradli jetel a Ladislav měl být ten, kdo je při polním pychu dostihne a potrestá. K tomu si vzal otcovu dvojhlavňovou brokovnici a vydal se ještě s hospodářským adjunktem na pole k Radobytcům. V jetelišti zahlédl postavu s kosou a když zakřičel „stůj“, postava se dala na útěk. Ladislav byl ve střelbě na vše co se hýbalo zkušený, a tak nezaváhal a vystřelil. Postava se skácela k zemi.

Jenže střílet zvěř je něco jiného než střílet lidi. Trefeným byl František Charvát, syn hajného z Nové Obory. Když střelec uviděl, co spáchal, popadla ho hrůza a vyběhl na kopec, kde chtěl skoncovat se životem. Brokovnici si dal pod bradu a zmáčkl kohoutek.

Stále žil, s obličejem zalitým krví a strašnou bolestí hlavy. Nějak se dopotácel k rybníku Pulci a tam se zhroutil. Lidé ho našli ležícího v bahně, odkud ho zachránili vesničané, vystrašení střelbou.

Postřelený František Charvát, údajný pytlák, to odnesl sedmi broky v zádech. Ladislav Stroupežnický si ustřelil bradu, roztříštil čelist a nos. Po operaci dostal zlaté patro a voskový nos. Z pohledného hezouna se stala figura, která svým zjevem strašila děti a děsila dospělé.

Bylo jasné, že v Cerhonicích nemůže zůstat a vydal se do Prahy. Huhňající a slintající muž se zdeformovanou tváří si našel místo úředníka na magistrátu, a protože se stranil lidí, začal o samotě psát.

Povídky posílal do Humoristických listů a troufnul si i na divadelní hru. Jmenovala se Noviny a karty. Po premiéře se hrála ještě jednou a konec. Totální propadák.

V úřadu byl neoblíbený hašteřivý huhňal, který se s každým pouštěl do sporu. Měl dojem, že je nedoceněný a přehlížený. Po několika humoristických povídkách a jednom divadelním propadáku se začal podepisovat jako „Ladislav Stroupežnický, spisovatel.“

Díky protekci F. L. Riegra byl nakonec jmenován dramaturgem Národního divadla. O tom, co taková profese obnáší neměl ani ponětí, a tak se s buldočí zarputilostí pustil do práce.

Nabídky textů renomovaných českých autorů odmítal, případně upravoval nebo zesměšňoval. Ve funkci dramaturga nepůsobil ani pět let a odmítl zhruba tři sta padesát divadelních her. Neobstály ani některé hry a překlady Vrchlického nebo Zeyera.

Protože nebyl spokojen s úrovní textů, rozhodl se, že kvalitní kusy napíše sám. Tak vznikla hra „Naši furianti“. Humoreska ze života jihočeské vesnice, kterou Stroupežnický jako rodák dobře znal. Slaboduchá zápletka o obsazení místa ponocného. Byli navrženi dva kandidáti, jeden krejčí a druhý vysloužilý voják. A co z toho pošlo.

Premiéra v Národním divadle byla přijata stejně jako jeho první hra. Nezájem, neporozumění, posměšky v tisku. A protože v oné době žilo dost pamětníků Stroupežnického divokého mládí na vsi, objevily se hlasy, že měl napsat něco o tom, co vyváděl sám.

Dokonce výměnkář Kučera, který si na mladého Stroupežnického dobře pamatoval, se do novin k „Českým furiantům“ vyjádřil takto: „Takoví lidé tady nikdá nebyli, kdepak, my máme zde pořádný sedláky – ale o sobě měl napsat hru, o všech svejch darebáctvech, to bysme se nasmá¬li!“

I přes svůj fyzický handicap se Stroupežnický v roce 1890 oženil. Jeho ženou se stala krásná herečka Anna Turková. Co ji na fyzicky znetvořeném a silně neoblíbeném muži přitahovalo těžko říct.

Každopádně byla jedinou blízkou osobou, která ho navštěvovala poté, co se Stroupežnický nakazil tyfem. Ladislav Stroupežnický zemřel přesně pětadvacet let poté, co chtěl jako osmnáctiletý skončit sebevraždou. Bylo mu čtyřicet dva let.

Francie – 19.10.2026

Tohle jsem našel na Twitteru a není to můj článek. Napsal ho Francouz a věřím tomu, že v něm dokonale popisuje peklo, ve kterém se dnešní Francie nachází.

Historie francouzského úpadku. „ Po válce byla Francie jako dobře promazaný stroj. Říkali jsme tomu „ Trente Glorieuses “ – třicet slavných let. Postavili jsme Concorde, během zhruba patnácti let jsme vybudovali síť jaderných reaktorů a zajistili si tak jednu z nejčistších a nejlevnějších forem elektřiny na světě. Vyvinuli jsme raketu Ariane a vynesli Evropu do vesmíru. Postavili jsme TGV, nejrychlejší vlak na světě. Vynalezli jsme Minitel – online síť, která fungovala v milionech domácností ještě předtím, než většina z vás vůbec slyšela o internetu. Nebyli jsme muzeum. Byli jsme stavitelé. Pak přišel rok 1981 a s ním François Mitterrand. Představte si ho jako našeho Bernieho Sanderse – s tím rozdílem, že on skutečně vyhrál. Vládl společně s komunistickými ministry. V roce 1982 znárodnili desítky bank a největší průmyslové skupiny v zemi: Paribas, Suez, Saint-Gobain, Thomson, Pechiney a Rhône-Poulenc. Snížili věk odchodu do důchodu na 60 let. Zkrátili pracovní týden na 39 hodin a přidali pátý týden placené dovolené. Zavedli daň z bohatství. A masivně nabírali nové zaměstnance do veřejného sektoru.

Realita na sebe nenechala dlouho čekat – už za necelé dva roky přišel tvrdý náraz. Kapitál začal prchat, inflace se vymkla kontrole a frank byl třikrát devalvován. V březnu 1983 musel Mitterrand prudce šlápnout na brzdu a zavést úsporná opatření, jen aby Francie mohla zůstat součástí evropského měnového systému.

Háček je však v tom, že brzdy nic nevrátily zpět. Pouze zpomalily další posun tím špatným směrem. Když se k moci vrátila takzvaná pravice v čele s Jacquesem Chiracem, nezměnilo se vůbec nic. Za prezidentství Jacquese Chiraca zavedla Francie pětatřicetihodinový pracovní týden. Ať už vládla levice nebo pravice, každá vláda přidala další program, další pravidlo, další daň – a nikdo nikdy nic nezrušil.

Politická elita se zároveň dopustila něčeho ještě zhoubnějšího než jen špatné hospodářské politiky: proměnila mládež v politický nástroj. Místo aby mladé lidi – včetně milionů dětí přistěhovalců – učila lásce k zemi, v níž žijí, předkládala jim příběh o vině a křivdách. Francie v něm vystupuje jako utlačovatel, jako něco, k čemu je třeba chovat zášť. Nelze integrovat lidi do země, o které jste je přesvědčili, že jí mají opovrhovat. Dnes sklízíme plody tohoto narativu – ve školách, na předměstích i v ulicích našich měst.

Následovalo čtyřicet let pozvolného úpadku, který trvá až do éry Emmanuela Macrona.

A nyní číslo, které by vám nemělo dát spát. V roce 1995 činil HDP na obyvatele ve Francii přibližně 27 000 dolarů, v Americe asi 29 000 dolarů. Byli jsme na tom prakticky stejně. Dnes je to ve Francii zhruba 49 000 dolarů, zatímco v Americe přibližně 90 000 dolarů. V přepočtu na hlavu jste tedy nyní téměř dvakrát bohatší než my.

Co se změnilo? Ne snad naše nadání, naši inženýři či naše matematické školy. Jediné, co se změnilo, je to, že jsme vsadili všechno na jednu kartu: na socialismus. 35hodinový pracovní týden, nekonečné regulace, daně, které vyhánějí každého, kdo něco buduje; přesvědčení, že stát by měl dělat všechno a jednotlivec by si měl o všechno říkat o povolení. Existuje výrok, který lidé rádi připisují Einsteinovi: šílenství je dělat stále dokola totéž a očekávat jiné výsledky. My jsme to zkoušeli. Čtyřicet let jsme to zkoušeli. Každá vláda slibovala, že ještě jeden program, ještě jedna daň, ještě jedna regulace konečně všechno napraví. Právě jste viděli, kam nás to dovedlo. "

Reportáž psaná na oprátce: kniha mezi mýtem a skutečností

„Sedím v cele smrti. Takových cel je na Pankráci mnoho. V každé čeká člověk.“

Těmito slovy začíná jedno z nejznámějších svědectví o nacistickém teroru. Jeho autorem byl Julius Fučík (1903–1943) - novinář, literární kritik a významný představitel československého komunistického odboje. Po okupaci Československa se zapojil do ilegální činnosti Komunistické strany Československa, podílel se na vydávání odbojového tisku a organizaci ilegálních struktur.

V dubnu 1942 byl zatčen pražským gestapem. Následovaly měsíce výslechů a věznění v pankrácké věznici, odkud byl převezen do Berlína. Lidový soud (Volksgerichtshof) jej odsoudil k trestu smrti za velezradu a napomáhání nepříteli. Dne 8. září 1943 byl v berlínské věznici Plötzensee popraven.

Právě během věznění na Pankráci vznikala jeho nejslavnější kniha – Reportáž psaná na oprátce. Fučík na drobné lístky papíru zaznamenával život v cele smrti, výslechy, osudy spoluvězňů, vlastní úvahy i víru, že nacismus jednou padne. Díky statečnosti několika zaměstnanců pankrácké věznice se podařilo rukopis tajně vynést ven a po válce byl vydán knižně.

Po únoru 1948 se však z knihy stal jeden z nejvýznamnějších symbolů komunistické propagandy. Fučík byl představován jako téměř bezchybný hrdina a jeho příběh měl potvrzovat výlučné postavení komunistického odboje. Mýtus vytvořený režimem byl tak silný, že po roce 1989 začala část veřejnosti zpochybňovat i samotnou autenticitu knihy.

Historický výzkum ale ukázal, že Reportáž psaná na oprátce skutečně vznikla ve vězení a představuje autentické svědectví, přestože některá poválečná vydání byla redakčně upravována. Kniha proto zůstává cenným pramenem – nikoli proto, jak ji později využívala propaganda, ale proto, že zachycuje zkušenost člověka čekajícího na smrt v nacistickém vězení.

Objevili se také pochybnosti o Fučíkově hrdinství a historici se zřejmě dokázali shodnout na faktu, že Fučík při výsleších na Gestapu nevydržel úplně mlčet a to od něj nějaké informace získalo. Neexistuje ale spolehlivý důkaz, že by vědomě rozkryl celý komunistický odboj nebo záměrně poslal své spolupracovníky na smrt.

Historik Eduard Stehlík to vystihl poměrně přesně, když upozorňuje, že "Fučík nebyl ani bezchybný světec, ani vědomý kolaborant s gestapem. Byl člověkem vystaveným mimořádně brutálním výslechům, jehož chování nelze hodnotit jednoduchými soudy." Proto se dnes v seriózní historiografii obvykle uvádí, že byl nepravdivý mýtus o naprosto nezlomném hrdinovi, ale stejně nepravdivé je tvrzení, že Fučík gestapu "rozbil" komunistický odboj nebo byl obyčejný udavač.

Závěr Reportáže psané na oprátce patří k nejznámějším větám české literatury:

„Lidé, měl jsem vás rád. Bděte!“

Ať už se na Julia Fučíka díváme jakkoli, tato slova připomínají, že dějiny bychom neměli hodnotit černobíle. Stejně jako samotnou Reportáž psanou na oprátce – knihu, která byla zneužita ideologií, ale jejíž historická hodnota tím nezmizela

Generál Karel Kutlvašr

18. prosince 1948 zazvonili příslušníci StB u bytu Na Hanspaulce. Zatkli penzionovaného divizního generála Karla Kutlvašra. Muže, který se k hodnosti generála nepropracoval politikou, ale bojem.

Začínal jako legionář v Rusku v první světové válce. Prošel sibiřskou anabází, velel jednotkám v extrémních podmínkách a postupně si získal respekt jako schopný a rozhodný velitel. Za druhé světové války se zapojil do domácího odboje a v květnu 1945 se stal vojenským velitelem Prahy. Právě on vyjednal kapitulaci německých vojsk a významně přispěl k ukončení Pražského povstání. I za to byl povýšen na divizního generála.

Po únoru 1948 byl však z armády vyhozen. Ani to sovětským poradcům nestačilo. Na Kutlvašra byl nasazen agent Josef Hruška, který zinscenoval fiktivní odbojovou skupinu „Pravda vítězí“. Kutlvašr měl být jejím údajným velitelem.

Následovaly výslechy. Všechna obvinění odmítal. Po půl roce padl rozsudek: doživotí za velezradu a degradace na vojína. Tak snadno se stal „zrádcem“ muž, který pouhé čtyři roky předtím pomáhal osvobodit Prahu.

Vězněn byl na Pankráci, Mírově, v Opavě, Ostravě, v lágru v Leopoldově a nakonec v Ruzyni.

Ani amnestie neznamenala spravedlnost. Důchod mu nebyl přiznán, až na druhou žádost dostal 230 korun měsíčně. To bylo vše, co stát nabídl muži, který bojoval za Československo ve dvou válkách.

Se zničeným zdravím musel pracovat. Nejprve jako hlídač uměleckých děl v jízdárně Pražského hradu. I to bylo režimu nepohodlné. Nakonec skončil jako noční hlídač v pivovaru.

2. října 1961 zemřel během lékařského vyšetření v nemocnici v Motole.

Příběh Karla Kutlvašra ukazuje, jak rychle dokáže totalita zlomit i ty největší hrdiny.

Češi v 2WW

Nacisti neměli Čechy rádi. Ani trochu. Považovali nás za nespolehlivé a proradné. A měli sakra pravdu - takoví jsme vůči nim opravdu byli. Dnes si představíme příběh velmi netypických českých hrdinů - mužů, kteří se ocitli v uniformě protektorátního vládního vojska, ale svou nejslavnější bitvu vybojovali proti Němcům a Mussoliniho fašistům v italských Alpách. V údolí Val d’Orco, kterému české prameny říkají „Dračí údolí“. Pohodlně se usaďte. Začínáme.

Po okupaci Němci československou armádu rozpustili. Z části jejích bývalých příslušníků pak vytvořili vládní vojsko. Němci mu však nevěřili natolik, aby z něj udělali skutečnou bojovou sílu. Nedali mu těžké zbraně a používali ho hlavně ke strážním a pracovním úkolům. Pro srovnání: v září 1938 stálo po mobilizaci ve zbrani přes 1,1 milionu československých vojáků. Teď zůstával sedmitisícový stín armády.

Jenomže v roce 1944 už Němcům docházelo, že ozbrojení Češi v Protektorátu se jim můžou spíš vymstít než pomoci. Vymysleli proto zdánlivě geniální plán - pošlou je bojovat do Itálie proti místním partyzánům. Co by se asi tak mohlo pokazit?

Long story short, pokazit se mohlo úplně všechno. Češi začali partyzánům předávat zbraně, fingovat přepadení vlastních stanovišť a po jednotlivcích i v celých skupinách mizet do hor. Jen do poloviny července zběhlo patnáct důstojníků a 538 mužů, tedy desetina všech nasazených.

Jednu z těchto skupin vedl nadporučík Leopold Vrána. Dne 26. června převzal velení nad oddílem, který zpočátku tvořilo zhruba 50 českých vojáků. Německé jednotky a Mussoliniho fašisté tehdy spustili rozsáhlé „rastrellamento“ - horskou čistku, která měla místní odboj vyhnat nebo zničit. Hlavní směr jejich postupu zadržovali Češi, na křídlech podporovaní asi osmdesáti Italy a patnácti až dvaceti Jugoslávci. Podle Vránova hlášení proti nim postupovalo přibližně 1 500 nepřátel s dělostřelectvem a obrněnou technikou.

Češi předem odstřelili horskou silnici osmdesáti kilogramy tritolu a zastavili tak obrněná vozidla. Sami měli jediný minomet, jeden těžký a čtyři lehké kulomety, několik samopalů, pušky, granáty a omezené množství munice. Útočníky nechali přelézt přes zátaras a vstoupit do připraveného palebného prostoru. Teprve potom zahájili křížovou palbu. Hlavní útok zastavili, ale večer už obráncům docházela munice a potraviny. Partyzáni proto opustili své pozice a organizovaně se stáhli přes alpské hřebeny.

Zaplatili za to šesti padlými, dvanácti raněnými a dvěma zajatými. Mezi padlými byl český voják a hudebník z Brna Václav Cibulka. Přesný počet ztrát protivníka neznáme, ale italské prameny hovoří o desítkách mrtvých a raněných. Mezi zasaženými byli i nejvyšší představitelé Mussoliniho režimu: Alessandro Pavolini a velitel Xª MAS Junio Valerio Borghese byli raněni, plukovník Enrico Quagliata svému zranění podlehl.

O českých bojových schopnostech dobře referují vzpomínky Marka Hermana, polského židovského chlapce, kterému nacisté ve Lvově vyraždili celou rodinu a jehož se ujali italští vojáci a odvezli ho do své vlasti. Ten vypověděl:

„S Čechy jsem se zúčastnil mnoha bojů. Byl jsem u toho, když u Cuorgnè z těžkého kulometu zasáhli naplno kamion osazený fašisty a ten se skutálel ze svahu.

V bitvě u Ceresole Reale jsem viděl nadporučíka Vránu vyndávat minu, která uvízla v našem jediném minometu. Nařídil všem, aby se vzdálili. Vyhrnul si rukáv a minu z hlavně vyjmul. Ta po odhození hned explodovala. Z dálky jsme vše pozorovali se zatajeným dechem.“

Vránovi muži ovšem v Itálii nezůstali do konce války. V září přešli do Francie a vstoupili do československé zahraniční armády. Vrána následně působil ve Velké Británii jako instruktor radiotelegrafistů, zatímco jiní bývalí příslušníci vládního vojska posílili československou obrněnou brigádu bojující u Dunkerque. Němci chtěli potenciálně nespolehlivé Čechy uklidit z Protektorátu. Místo toho poslali vycvičené vojáky se zbraněmi přímo do náruče italského odboje. Plán byl skoro dokonalý. Jen nepočítal s naší „zrádnou“ náturou. Inu, nám se dá vytknout ledacos, ale ne to, že by nám někdy voněl fašismus.

Jeremy Carter

20. července 1930 – 1. října 2017).

Dnes by se dožil 96 let vojenský přidělenec spojeného království plukovník Jeremy Carter. V této souvislosti si můžeme připomenout téměř padesátiletou existenci britské rezidence na Janáčkově nábřeží čp. 478/39, která se nacházela ve 3. patře – byt s balkonem. Během tohoto období se zde vystřídala řada osobností stejné politické funkce i vojenské hodnosti.

Mezi nimi vyniká právě Jeremy Carter, který byl jedním z nejaktivnějších vojenských zpravodajských pracovníků akreditovaných v Československu. Často cestoval po celé republice a během svých služebních cest se setkával s československými občany. Zvláštní pozornost věnoval mladým lidem z uměleckého prostředí, vysokoškolským studentům, a také bývalým příslušníkům RAF. Organizoval pro ně různé společenské akce, například pietní akce u hrobů československých letců nebo promítání filmů. Na den válečných veteránu pořádal recepce, na které zval i tyto, komunistickým režimem zavržené osobnosti.

Sousedé vzpomínají, jak britští turisté na parnících, když zahlédli vlajku své země, začali pískat, a přiměli tak Jeremy Cartera, aby vyšel na balkon a salutoval.

Vedle své funkce vojenského přidělence se podílel také na organizaci církevních obřadů pro britskou vojenskou misi v Praze. Udržoval úzké kontakty s vojenským kaplanem Phillipsem, který pravidelně přijížděl do Prahy sloužit bohoslužby. Carter zajišťoval organizaci jeho návštěv, dopravu z nádraží do místa ubytování i do budovy britského zastupitelského úřadu. Kaplan při svých pobytech v Praze často bydlel přímo u manželů Carterových a společně koordinovali termíny bohoslužeb.

Během svého pražského pobytu se obstojně naučil česky, zajímal se o československou historii nebo obnovu historických objektů, mimo jiné o dostavbu Národního divadla. Manželé Carterovi, jakožto ctitelé vážné hudby, obdivovali Antonína Dvořáka a Leoše Janáčka. Jeremy Carter byl sám dobrým muzikantem, hrál na klavír a housle. Aktivně se věnoval tenis, rád lyžoval a rybařil.

Narodil se 20. července 1930 v Hill House v Boxtedu severovýchodně od Londýna u Colchesteru. Jeho otec Dennis Carter, zakladatel "Boxted Fruit Farm", vlastnoručně vysadil v obci téměř 1000 akrů ovocných stromů. Farma pomohla udržet vesnici v chodu během hospodářské krize a poskytovala mnoho pracovních míst. Kolem ní vyrostly další vesnické podniky.

Jeremy nastoupil základní vojenskou službu a byl poslán do korejské války. Po jejím skončení se rozhodl stát se vojákem z povolání. Při návratu z Koreje se v Hongkongu setkal s Angličankou Mary Elizabeth (*1928), se kterou následně prožil více než 60 let šťastného manželství. Narodili se jim dvě děti – Helen a Julian. Jeremy se postupně vypracoval do hodnosti plukovníka a svou armádní kariéru zakončil prací v Praze jako obranný přidělenec při britském velvyslanectví.

Konec svojí pražské mise v roce 1983 prý nesl těžce, stejně jako jeho manželka. Britské úřady totiž rozhodly, že po jejím skončení v Československu ho pošlou do předčasného důchodu, a to již ve věku 53 let. Carterovi totiž předpokládali, že po návratu z Prahy bude pokračovat ve službě v britské armádě nebo v diplomatických funkcích. Přesto z Československa odjížděl s převážně hezkými vzpomínkami. Carterovi si odtud odvezli několik knih a publikací věnovaných československým historickým památkám, vydaných v anglickém jazyce.

Jeremy se poté usadil v rodném Boxtedu, kde začal sloužit místní komunitě a pomáhat charitě. Stal se předsedou farní církevní rady, předsedou Britské legie Boxted, působil ve Stour Valley Trust. Kromě toho založil internetové stránky vesnice.

Krátce před smrtí mu byla diagnostikována Lewyho tělísková demence. Nakonec musel odejít do pečovatelského domu Woodland View na Turner Road, kde se mu dostalo vynikající péče a kde 1. října 2017 pokojně zemřel ve věku 87 let. Na jeho přání byl jeho mozek darován organizaci Brain Bank v Cambridge pro lékařský výzkum.

Britská rezidence se na Janáčkově nábřeží, tehdejším nábřeží Legií nacházela od roku 1955. Před tím, ve stejném bytě ve 3. patře bydlela předchozí majitelka domu Zdeňka Havránková (1879–1954), jejíž životní příběh jsme zde již připomínali: https://www.facebook.com/janackovonabrezi/posts/290961740689245

Jeremy Carter se zde usadil v roce 1980 po svém předchůdci plk. Bernardu Underwoodovi (*1928), přičemž nástupcem Cartera se stal v roce 1983 plk. Raymond Lee (*1932).

Bohužel celé ukončení britské mise na Janáčkově nábřeží se odehrálo za velice ostudných okolností, stejně jako pro mnohé tehdejší obyvatele domu čp. 478/39. V polovině devadesátých let od restituentů tento dům odkoupil starožitník Rudolf Příhoda, která se rozhodl odtud všechny nájemníky vystrnadit, například odstavením výtahu. Tehdejší zástupce britské ambasády nechal výtah na vlastní náklady zprovoznit a všemožně se snažil pomáhat i ostatním nájemníkům. Dokonce měl o situaci v domě napsal článek do britských novin. Podle svědectví jedné z obyvatelek ji jednoho dne sdělil, že nad nimi již nemůže držet ochrannou ruku. Krátce před tím pořádal ve své rezidenci recepci, pan Příhoda u něho prý zazvonil a řekl mu, že pokud se nevystěhuje, okamžitě vypne elektriku a recepce proběhne potmě. Proto mu následně ambasáda nabídla nové bydlení na jiné adrese a on se tam přestěhoval. Místo něj se pak nastěhoval sám majitel domu, který je znám také z causy dědictví po zesnulé herečce Slávce Budínové (1924–2002).

Na přelomu tisíciletí se tak muselo britské impérium neslavně a nedobrovolně stáhnout také ze smíchovských držav, kam se již zpět nikdy nevrátilo. V následujících letech dům museli opustit také ostatní nájemníci, mezi nimi například herci Václav Vydra s Janou Bouškovou, a to kvůli připravované rekonstrukci, kterou mezitím plánoval další majitel po R. Přihodovi. Tím se definitivně uzavřela jedna z nejsmutnějších kapitol v historii Janáčkova nábřeží.

Dům nakonec zůstal několik dalších let zcela prázdný a jeho interiéry byly využívány pro příležitostné natáčení. Teprve v roce 2013 jej odkoupila nová společnost a v období 2014–2015 zrealizovala kompletní rekonstrukci.

Šikovná funkce Windows zůstala 26 let bez povšimnutí. Tajnou klávesovou zkratku teď objevil vývojář

Podržte Shift a klikněte na posuvník. Windows vás přesunou přímo na zvolené místo, **Funkce údajně existuje přes 25 let.**

SPORT

Středa 14. 10. 2026 - Fotbalistky na MS nebudou - České fotbalistky v odvetě semifinále play-off kvalifikace mistrovství světa prohrály ve Skotsku 2:3 a po domácí porážce 0:2 z baráže o šampionát vypadly.

Sobota 17. 10. 2026 - Vítězný start Dukly

Házenkáři Dukly vstoupili do 2. kola Evropského poháru výhrou nad Naerbö 33:28. Odveta je na programu za týden v Norsku.

Čeští šermíři v Maroku - Jakub Jurka skončil v závodě Světového poháru kordistů v Casablance ve 3. kole finálového pavouka, se Švýcarem Ianem Haurim prohrál 11:15. Hned první zápas sobotní zápas nezvládl Martin Rubeš, v těsném souboji ho 15:13 porazil Matteo Galassi z Itálie.

Neděle 18. 10. 2026 Siniaková 40. triumf nevybojovala - Tenistka Kateřina Siniaková s Australankou Storm Hunterovou titul ve čtyřhře na turnaji Wu-chanu neobhájily. Ve finále s kanadsko-brazilskou dvojicí Gabriela Dabrowská, Luisa Stefaniová odvrátily tři mečboly, ale nakonec prohrály 5:7 a 4:6.

Učitel ve škole v Německu při hodině matematiky: „Ahmed má pět jablek a Mohamed mu tři vezme. Vypočítejte rádius výbuchu.“

Who sold off Australia

Peter Lyndon-James

This question gets asked a lot. The honest answer is: both major parties did. Across decades. Each in their turn. Here's what's documented in public records.

1991-1996 — Commonwealth Bank. Privatised in three tranches. Initiated by Paul Keating (Labor, Treasurer then PM). Completed by John Howard (Liberal, PM) and Peter Costello (Treasurer). Australia's largest publicly-owned bank became a private company. Today its market capitalisation is roughly $300 billion.

1993-1995 — Qantas. Privatised under Paul Keating's Labor government. National carrier sold first to British Airways (25%), then floated publicly.

1997-2006 — Telstra. Privatised in three tranches. John Howard (Liberal, PM), Peter Costello (Treasurer), Helen Coonan and Richard Alston (Communications Ministers). Australia's telecommunications backbone moved from public to private hands. The NBN had to be created later, partly to rebuild the publicly-owned wholesale network the privatised Telstra was not delivering.

2002 — Sydney Airport. Howard government. 99-year lease to a Macquarie-led consortium for $5.6 billion. The first major airport privatisation in a wave that followed.

2012 — Cubbie Station. Australia's largest cotton farm. One of the biggest single water rights holders on the Murray-Darling Basin. Sold to a consortium 80% owned by Chinese textile company Shandong RuYi and 20% by Australian-owned Lempriere. Approved 31 August 2012 by Wayne Swan (Labor, Treasurer). The Chinese stake was supposed to reduce to 51% within three years. It didn't. In 2016, Treasurer Scott Morrison granted Shandong RuYi a three-year extension to keep its 80% holding.

2014 — Medibank Private. Tony Abbott (Liberal, PM) and Joe Hockey (Treasurer). Australia's publicly-owned health insurer floated for $5.7 billion.

2014 — Port of Newcastle. NSW Coalition government under Mike Baird (Premier). 98-year lease to a consortium that included Chinese state-owned China Merchants Group.

2015 — Port of Darwin. Northern Territory CLP government under Adam Giles signed a 99-year lease with Shandong Landbridge Group, a Chinese conglomerate whose chairman Ye Cheng is a member of the Chinese People's Political Consultative Conference — a body Xi Jinping has directed to "uphold the CCP leadership without wavering." Federal Trade Minister Andrew Robb (Liberal) approved the deal at the federal level, citing clearances from Defence and ASIO. The day before the 2 July 2016 federal election — while still a sitting MP — Robb signed an $880,000-per-year consultancy contract with Landbridge. He started the role immediately after retiring from Parliament. Robb left the Landbridge role in 2019, just before Australia's foreign influence transparency law would have required him to register as a foreign agent.

2016 — Port of Melbourne. Victorian Labor government under Daniel Andrews (Premier) and Tim Pallas (Treasurer). $9.7 billion 50-year lease to a consortium of Australian and Canadian pension funds and Global Infrastructure Partners.

2016 — S Kidman & Co. Australia's largest single landholder by area. 101,000 square kilometres — about 1.3% of Australia's land area, equivalent to the size of South Korea. Includes properties adjacent to the Woomera weapons testing range. Treasurer Scott Morrison initially blocked two fully-Chinese bids. Approved a third bid: a consortium 67% owned by Gina Rinehart's Hancock Prospecting and 33% by Shanghai CRED.

2018 — Snowy Hydro. State governments (NSW Coalition and Victorian Labor) sold their shares to the federal Turnbull government for $4.16 billion each. The Commonwealth still owns it, but the states gave up their stake in one of Australia's largest renewable energy assets.

2023 — Port of Darwin review. Anthony Albanese (Labor, PM) had argued in opposition that the original lease should never have been allowed. After winning government in 2022, he commissioned a review. The review concluded in October 2023 that it was "not necessary to vary or cancel the lease." The 99-year lease remains in place. The Albanese decision was announced shortly before the Prime Minister's first state visit to China.

The point is not that any one of these decisions was illegal. None were. Each was approved through proper regulatory channels. Each was justified at the time by the government making it.

The point is that no single party can be blamed and no single party can claim clean hands. Keating and Howard between them privatised the bank, the airline and the telco.

Swan and Morrison between them approved the largest agricultural and pastoral foreign-investment decisions in modern Australian history — Cubbie under Labor, the Cubbie extension and Kidman under Liberal. Coalition NSW and CLP NT signed off the Newcastle and Darwin port leases. Labor Victoria signed off the Melbourne port lease. Albanese reviewed Darwin and chose to leave it as Robb left it.

The pattern is bipartisan, multi-decade, and consistent: assets that used to belong to all Australians collectively now belong to private shareholders, foreign companies, and pension funds. Some of those private shareholders are good actors and some are not. The decisions to put those assets into private hands were made by people Australians elected to act in the national interest.

Andrew Robb is the cleanest example of what can happen next. The Trade Minister who approved a 99-year lease to a Chinese company was, the day before the next federal election, signing a contract to be paid $880,000 a year by that same Chinese company. The contract terms were so vague that a former Supreme Court judge who reviewed them said Robb could "do nothing" and still be paid. There were no legal consequences. There is no law in Australia that says he couldn't.

This is what the post-political conduct regime in this country looks like. The Statement of Ministerial Standards has no legal force. The 18-month cooling-off "rule" cannot be enforced. The only sanction is press coverage, which fades.

You did not consent to any of these sales. You were not asked. The people who made the decisions were elected to represent you. Several of them were paid afterwards by the buyers.

Cold hard facts. 100% truth. No misinformation.

Sources: Sydney Morning Herald / Fairfax Media investigation by Nick McKenzie et al. (2017); ABC Four Corners (2017); The Age investigation (2019); Crikey reporting on 2023 Darwin Port review; Conversation analysis (Morrison/Hancock-Kidman, October 2016); Lexology / Herbert Smith Freehills analysis of Cubbie Station 2012 FIRB approval; Defense News (October 2023); Beef Central (December 2016); Australian Strategic Policy Institute Darwin Port paper (Jennings, 2015); Wikipedia entries on Andrew Robb and Port of Darwin (cross-referenced against original press sources).

THIS IS NOT RACIST, THIS IS FACT.

Kris Pickering

When whites arrived in Australia they found the most primitive race of people on earth. They had zero inventions, not even the wheel and they had no concept of the written word.

There were some 400 tribes speaking 350 different languages and dialects. There was rampant tribal wars, kidnapping and raping of women and children. Widespread cannibalism existed, and that soon spread to killing and eating settlers, with their favourites being the rice-eating Chinese gold miners. More than 200 fell victim to cannibalism on the Palmer River Goldfields, south of Cooktown.

Furthermore, they had no idea of how women were impregnated. Popular consensus back then was a spirit child entered the women's body. Early white preachers drummed into them the concept of "right and wrong skin colour" when it came to sex, not much sank in, as black women were regarded as packhorses and sex slaves to men of the tribe.

Fast Forward to today, and unlike the Bruce Pascoe and his Dark Emu crap, there was never a "noble" race living in towns with hundreds of substantial homes and a strict social governing system. There are today just the remnants of a miserable race of humans that Lieutenant Cook found when he arrived 250 years ago.

The only "black" Australians to have found success in this modern world are those whose ancestors had outbred with races different to their own. Those who were not so fortunate mostly live in remote or non-integrated communities like their primitive forefathers. They are supplied with everything to keep them alive, without having to work.

Even if we go back a century to David Unaipon, (1872-1967) a celebrated "black" preacher, writer and inventor. Unaipon was definitely clever and innovative for his day. That's him on the $50 note, (no doubt the colour of the note was a 'winner' for him) but when reading through the endless pages of Unaipon's biography, I can't find any mention of bloodlines other than native black Australian. For some reason, his ancestors' outbreeding must have been seen as detrimental to the case.

It was the same story with the musical protest group, Yothu Yindi.

Regardless, the Australian black natives would have remained the most primitive race on earth, if…
1/ they had not bred with other races after the arrival of settlers… and

2/ those whose ancestors did not outbreed have been kept alive for more than a quarter of a Millenia by the generosity of white taxpayers.

So, when Cook, and then settlers, arrived did they find an advanced race of natives, or the most primitive race on earth. Do the research yourself and decide if Ms Hansen was correct.